

Pròleg

—Que per què no em quede ací? —va repetir Henry.

S'adonà que anava directe cap a una de les seues desafortunades xarrameques, quan no feia una altra cosa que repetir el que la gent acabava de dir i treia a la cara el seu gest de fava de poble; però semblava que era incapaç d'evitar-ho.

—Sí —va respondre Blue sense dubtar—. Per què no?

Eren als jardins del Palau Porpra i Blue estava senzillament preciosa. Les flors dels violers havien començat a exhalar les seues aromes i la llum de les torxes es reflectia al riu: era ver-taderament el decorat perfecte per a una escena romàntica, i així i tot ell estava completament segur que la llançaria a perdre.

—Per què no? —va preguntar.

—Ai, Henry, tant de bo no feres això —va dir Blue amb calma. El va agafar per la mà: caminaven junts vora el riu—. Tu no vols tornar a casa, jo no vull que tornes a casa, Pyrgus no vol que tornes a casa; així que, per què no et quedes ací?

—Pyrgus no vol que torne a casa? —va reprendre Henry, sor-prés; llavors es va adonar que això havia sonat realment estúpid, i va aconseguir dir una altra cosa encara més estúpida:— Ma mare em matarà —i va mirar Blue amb l'esperança vana que l'entenguera—. Si no torne a casa.

—I què faràs si te'n tornes a casa? —va preguntar Blue, sense fer cas del que Henry acabava de dir.

Henry es va quedar pensarós.

–Bo, exàmens i coses d’aquestes –contestà de manera poc clara.

Però dins del seu cap tot estava molt clar. Faria tots els seus exàmens i, si aprovava –que era el més possible–, estava decidit que seguiria un curs que el portaria finalment a la universitat. No seria, però, una universitat de les bones, res d’Oxford o Cambridge ni coses per l’estil. Fóra quina fóra la universitat en què acabara, es trauria sense pena ni glòria algun titolet vulgar i es faria professor perquè això era el que volia sa mare. Ella era professora: directora d’un institut femení, més exactament. No parava de dir-li que la docència era fantàstica per les llargues vacances, com si el que dictaminara la bondat d’un treball fóra precisament el temps que podies passar lluny del treball.

–A tu no t’agrada estar-te a casa –va continuar Blue– ara que ton pare se n’ha anat. I tampoc t’agrada ta mare...

–No, però l’estime –digué apesarat Henry.

Aquest era el problema. Dir que no li agradava sa mare era quedar-se curt: no la podia suportar. Però no per això deixava d’estimar-la. Es va preguntar si era normal en la vida sentir-se sempre culpable.

–T’obliga a fer coses que tu no vols fer –va prosseguir Blue com si ell no haguera dit res–. I passa la vida fent coses que tu no vols que faça –i es girà per mirar-lo.

«Com per exemple emportar-se Anaïs a casa», va pensar Henry.

–Com per exemple emportar-se Anaïs a casa –va reprendre Blue, tota seriosa; i desvià la mirada i continuaren caminant–. Tu ja no ets feliç al Món Anàleg. Sé que no ho ets. Cada vegada que hi vas, en tornes més trist. I allí no tens res a fer, res d’important: només... això, exàmens, l’institut i coses d’aquestes. Allí no tens una categoria, com tens ací. Ningú no et respecta.

«Un moment, un moment», va pensar Henry: allò ja començava a resultar-li penós. Sols que era la pura veritat. O quasi. Charlie sí que el respectava –de fet, ensumava que ell li agradava–; però... això era tot. Sí, la vida a casa era bastant trista.

–Mentre que si et quedares aquí –va continuar Blue, decidida a no deixar-se res al pap– tindries coses importants a fer. Ja ets un heroi...

Allò sí que era una ximpleria. Si de cas, era un canalla pel que havia intentat fer-li a Blue, encara que no fóra ell mateix quan ho va fer, i quan se n'assabentara més gent...

–...per haver rescatat Pyrgus de l'Hinfern quan era Príncep Hereu, i si no et satisfan els teus allotjaments a palau, puc fer que et donen alguna cosa millor i...

–No, no és res d'això –s'afanyà a dir Henry–. M'encanten els meus allotjaments a palau.

Eren un milió de vegades millors que la seua habitació a casa, i a més a més no hi havia la mare trucant a la porta. Però si fins i tot tenia criats, per l'amor de Déu!

Blue es va aturar i, com que continuava portant Henry agafat per la mà, ell es va aturar també. La remor de l'aigua quedava ara esmorteïda per l'enrenou llunyà dels carrers de la ciutat: el fragor dels carros, el crit de reclam d'algun mercader. De nit, la ciutat cobrava una vida que de vegades no tenia durant el dia.

–Ara –va continuar Blue en veu baixa– sóc Reina de l'Hinfern també, no sols Reina dels Elfs, i necessite algú que m'ajude amb tot això, que m'ajude a portar les coses. Pyrgus no serveix per a res: l'únic que vol és clavar-se en embolics i salvar animals, i Comma és massa jove.

Va mirar Henry, i després va desviar la mirada.

A Henry li va costar uns instants fer-se a la idea del que estava passant allí; però quan se n'adonà va sentir com li queia damunt una allau de pedres. Va pestanyejar i va dir:

–Espera, espera: m'estàs demanant que em faça càrrec de l'Hinfern?

Blue continuava sense mirar-lo, però va fer que no amb el cap.

–No, Henry –va dir–. T'estic demanant que et cases amb mi.

Dos anys després...

–Què passa? –va preguntar Henry tot d’una.

Hodge clavava la mirada a través dels barrots de la gàbia per a transportar-lo: hi havia una expressió de fúria a la seua cara. Aisling s’estava curant una ferida a la mà: l’expressió d’ella era d’ira.

–El teu gat m’ha mossegat! –va exclamar–. L’hauríem de sacrificar, a la mala bèstia.

–Et vaig dir que el deixares en pau –va dir Henry, i va mirar directament la seua mare–. Per què és a la gàbia?

–Henry, ha mossegat la teua germana, i també l’ha arrapada. Sort que només ha estat a la mà: si haguera anat a la cara, podia haver-li deixat una cicatriu. O traure-li un ull.

–Li vaig dir que no el fera enrabiari –prosseguí Henry–. Per què és a la gàbia?

–Jo no l’he fet enrabiari! –va cridar Aisling.

–Però si sempre l’estàs fent enrabiari! –exclamà Henry girant-se cap a la seua germana–. Sempre, des que el vaig portar a casa. Sempre agafant-lo i punxant-lo i llevant-li el menjar. No m’estranya que t’haja mossegat. És molt seu, i és un gat, no un joguet ni un peluix. L’únic que vol és que el deixen en pau, collons.

–Vigila el teu llenguatge! –va dir sa mare amb severitat. Va fitar Henry durant un instant, i llavors va continuar:– La cosa

és que ha atacat la teua germana i li ha fet sang: podria agafar el tètan o la malaltia per esgarrapada de gat, no podem quedar-nos com si no passara res. I per començar, tu ja saps que jo sempre em vaig oposar que el gat vinguera a viure ací.

Henry va mirar sa mare directament als ulls.

–Per què és a la gàbia? –va preguntar per tercera vegada.

–Bo, no l’anem a sacrificar, si és això el que estàs pensant –va contestar ella apartant la mirada–. Anaïs ha anat a buscar el cotxe: portem el gat al veterinari per castrar-lo.

Per un instant Henry es va quedar completament immòbil, desconcertat. Llavors va dir:

–Que l’aneu a castrar perquè ha arrapat Aisling? Açò és un castic?

–Clar que no –replicà nerviosa sa mare–. Però estarà més tranquil quan estiga castrat, això és tot. Així no atacarà ningú –va dir amb un ruflet–. I serà molt més net.

–Mamà, no ha atacat ningú en sa vida llevat d’Aisling, i això és perquè ella el fa enrabià. Passa la vida fent-lo enrabià. I què vol dir això que serà molt més net?

–Els gats mascles embruten per marcar el seu territori –va explicar sa mare–. I no crec que vulgues que la casa faça olor d’això.

–No embruta mai dins de casa –va contestar Henry–. No ho ha fet mai dins de casa. Ho fa de vegades al jardí, però això és una altra cosa.

–No poden evitar-ho –va dir sa mare amb tacte–. És instint territorial, com acabe de dir, i tard o d’hora començarà a fer-ho dins de casa. Hem decidit entre tots que és millor fer-hi alguna cosa, abans que comence a fer-ho.

–Entre tots no –va replicar Henry immediatament–. Entre tots no hem decidit res. Aisling i tu, i supose que també Anaïs,

heu decidit. Jo no he pres cap decisió, ni tan sols se m'ha consultat, i això que el gat és meu.

En realitat el gat era del senyor Fogarty; però com que el senyor Fogarty no l'havia vist en els últims dos anys, podia dir-se que ja era de Henry.

—No alces la veu, Henry —li digué sa mare. Va esperar un moment, com si Henry necessitara temps per a controlar-se, i va continuar mirant de ser raonable—. Hem pensat que per a tu seria tot molt més fàcil si simplement tiràvem avant. Sé que t'estimes molt aquest gatot, i així no t'hauries de preocupar pels efectes de l'anestèsia o per si l'operació anava malament. I a més, em pensava que havies eixit de casa.

Com sempre. Sa mare sempre insistia que totes i cada una de les maleses que organitzava eren pel seu bé. I les coses anaven pitjor des que Anaïs s'havia traslladat a viure amb ells. Anaïs no era mala persona —a Henry li queia bastant bé, i ella fins i tot s'havia posat de part seua en el tema de portar Hodge a casa—; però quan es tractava de les coses que de debò importaven a la mare de Henry, com la maleïda arrapadeta a la mà d'Aisling, la mare sempre aconseguia que Anaïs es posara al seu costat. Com ara. Anaïs havia anat a buscar el cotxe per portar Hodge al veterinari. I no era perquè embrutara dins de la casa ni perquè deixara d'embrutar: era simplement perquè havia mossegat Aisling en defensa pròpia i sa mare volia ensenyar-li una lliçó.

Des que era xiquet, Henry havia hagut d'aguantar coses per l'estil. I des que son pare se n'havia anat, la situació no havia fet més que empitjorar progressivament. Però ja no era un xiquet i aquesta vegada no es limitaria a aguantar i prou.

Henry va caminar cap a la gàbia.

–Aquesta vegada no te n'eixiràs amb la teua –va dir, i des-
passà el pestell.

Hodge va eixir de la gàbia disparat com un coet.

Dos

–Que vas fer què? –va exclamar Charlie somrient com si estiguera encantada.

–El vaig deixar escapar –va contestar Henry–. Una finestra de la cuina era oberta, i no l’hem tornat a veure. Jo crec que el gat s’imaginava el que es disposaven a fer-li.

Seien al banc d’un parc, l’un al costat de l’altre. La sola de la sabatilla esquerra de Charlie començava a desaparegar-se, i ella la toquejava inútilment. Henry va pensar que estava molt guapa i que feia goig des que havia començat a guanyar un poc de pes. De sobte, ella va deixar estar la sabatilla i va preguntar:

–I per què no vols que el castren?

–No pense deixar que el castren –va respondre Henry–. A banda de tot, Hodge no és meu realment.

–No, clar –digué Charlie–. És del senyor Fogarty. No has sabut res d’ell?

–Del senyor Fogarty? No, no n’he sabut res.

–Ja fa un any i mig –va dir Charlie amb naturalitat.

De fet, ja feia més de dos anys, però Henry havia d’anar amb compte. La versió oficial era que el senyor Fogarty se n’havia anat a Nova Zelanda a veure la seua filla i havia deixat Henry a cura de sa casa i del seu gat: una història que cada vegada se sostenia menys. Charlie no havia tret el tema fins ara, però la mare de Henry no parava de fer comentaris sobre aquell acord. Si no hi insistia més, era pels xecs que li arribaven regularment: anaven signats «A. Fogarty» i ella suposava que la A corresponia a «Alan».

–Ja saps com són els vells –comentà Henry arronsant les espatles i sense precisar més.

Charlie va fixar la mirada en l'estany del parc, tot contemplant dos cignes que lliscaven amb elegància cap a la vora.

–Em pregunte què faràs l'any que ve, quan vages a la universitat.

–I qui diu que aniré a la universitat? –va preguntar Henry–. A la millor no tinc prou nota.

–Bah, i tant que tindràs prou nota –va contestar Charlie–. I llavors te n'aniràs. Quina universitat sol·licitaràs? Oxford? Cambridge?

–Impossible –replicà Henry–. No sóc tan bo.

–És igual –comentà Charlie arronsant les espatles–. Tries la que tries, hauràs d'anar-te'n: ací no hi ha res. I si te'n vas, ni podràs cuidar la casa del senyor Fogarty, ni salvar Hodge de la pitjor de les sorts, ni veure'm a mi ni res de res.

Ara Henry s'adonà del que realment l'amoïnava.

–Ah, continuaré veient-te sense problemes. Puc venir els caps de setmana.

–Però no tots.

–No, tots no. Però... alguns.

–Alguns?

–Sí –va dir Henry–. Alguns.

–Sabies que els cignes fan parella per a tota la vida? –va preguntar Charlie de sobte.

–Sí, crec que ho he llegit en algun lloc.

–I si un mor, l'altre ja no s'ajunta amb cap altre més –va continuar ella com si Henry no haguera dit res–. Mai. –Va girar el cap per mirar Henry i va mossegar-se un poc el llavi.– Henry, crec que hauríem de deixar-ho.

–Deixar què? –va preguntar absurdament Henry.

–D'eixir junts –respongué Charlie.

Per una vegada, Henry va trobar la casa buida quan va arribar-hi. Va trobar un iogurt a la nevera, se l'emportà dalt a la seua habitació i segué a escriure una carta.

Estimada Sra. Barenbohm, va escriure, i s'aturà un moment.

No era fàcil escriure allò. Angela Fogarty, la filla del senyor Fogarty, s'havia casat amb un industrial americà que es deia Clarence Barenbohm, i després del divorci havia emigrat a Nova Zelanda amb bona part dels diners del seu exmarit. Angela semblava ser tan extravagant com son pare, perquè s'obstinava a continuar usant el cognom Barenbohm tot i que Clarence tornava a estar feliçment casat amb una ballarina de *striptease* de Las Vegas. Almenys, usava el cognom Barenbohm per a tot excepte per als assumptes financers, en els quals recorria al cognom de soltera.

El bolígraf de Henry entrà de nou en acció, i va escriure *Li escric per dir-li que enguany em presente als exàmens finals de batxillerat i que l'any que ve, si tot va bé, aniré a la universitat. Encara no sé on serà (la universitat)*,

Va tornar a parar-se. Ni tan sols tenia clar si aniria a la universitat. A pesar del que li havia dit a Charlie, pensava que probablement sí que tindria prou nota; però quan intentava parlar del seu futur amb sa mare, ella responia amb evasives, i això era un mal senyal. Sospitava que podia haver-hi problemes econòmics, però sa mare no li ho confessava clarament. Anais afirmava no saber-ne res.

Va arronsar les espatles. Era igual: si no anava a la universitat, tampoc no es quedaria allí perdent el temps quan acabara l'institut.

però ací no hi ha centres d'estudis com cal, va prosseguir. Això significa que prompte deixaré de poder cuidar la casa de son pare i el gat (Hodge) com he fet fins ara.

Li agraiïsc els diners que va enviar –va ratllar va enviar i va posar ha estat enviant; llavors es va quedar mirant la pàgina demanant-se si no convindria escriure de nou la carta en net. Finalment, va decidir que allò no era un treball de classe i va continuar– però lamentement dir-li que no podré continuar complint el nostre acord com fins ara. Li ho comuniqui ara perquè tinga temps per a buscar una altra solució o, si no, vendre la casa (Angela creia que son pare era mort i que la casa li pertanyia segons les últimes voluntats d'ell; sols Henry sabia que no era així) o fer el que vosté crega convenient. Per favor, contestem per carta (pose «Privat» al sobre) i digam el que ha decidit fer i si puc ajudar-la en alguna cosa més, a banda de continuar fent les coses com fins ara fins després d'Any Nou.

Va escriure *Henry Atherton* per signar la carta, i de seguida va escriure una postdata:

P. D.: Uns xiquets van trencar una finestra de la planta baixa, però la vaig fer arreglar amb diners del fons per a imprevistos. Sabia que era millor no escriure res més, però sense saber per què la seua mà va continuar escrivint: P. D. 2: Potser podria continuar cuidant Hodge (el gat) fins i tot quan ja haja deixat de cuidar la casa o ja me n'haja anat a la universitat. No voldria que el sacrificaren ni res d'això.

Va romandre assegut mirant les paraules durant una bona estona. Era millor no mencionar el problemeta que tenia ara amb Hodge ni el fet que a hores d'ara no tenia ni idea d'on parava el gat. Hodge havia de tornar per força: ja era massa vell, gros i malfeiner per a buscar-se la vida ell sol. El que havia de fer era assegurar-se que sa mare no li posara les mans damunt.

...*me n'haja anat a la universitat*. I com dimonis cuidaria el gat quan ja estiguera anant a la universitat? Ja se li acudiria alguna cosa. Li ho devia al senyor Fogarty –i a Hodge–. Les mans li tremolaren un poc mentre doblegava la carta.

Com que encara no hi havia ningú més a casa, va agafar un segell i una etiqueta de correu aeri de l'escriptori de sa mare i es va tornar a posar la caçadora: com més prompte enviara la carta, millor. En obrir la porta de la casa, es va trobar Hodge esperant-lo a l'escaló.

–Ah, ja has aparegut –va dir Henry.

Malgrat les protestes furioses del gat, Henry va ficar Hodge a la gàbia per a transportar-lo.

–És pel teu bé –li va xiuxiuejar mentre es llepava el dit polze on l'animal li havia fet sang–. Tu no vols quedar-te ací, veritat que no?

Seria un maldecap haver d'anar corrents a cal senyor Fogarty per donar de menjar a Hodge enmig dels exàmens, però realment no veia una altra alternativa: ja sabia com les gastava sa mare.

Mentre esperava l'autobús, Henry va pensar en Charlie i en el que li havia dit de no tornar a eixir junts. No se sentia massa disgustat per la notícia, i això mateix el sorprenia. Charlie i ell havien estat amics íntims des de la infància, però l'atracció romàntica havia començat feia menys d'un any i, per a ser sincers, Charlie sempre hi havia posat més entusiasme que ell.

El trajecte en bus va ser un malson. Hodge no va deixar de gemeguejar en tot el camí, i a alguns viatgers els va pegar per mirar Henry com si estiguera assassinant algú. Però l'animal es va asserenar quan van baixar de l'autobús, i quan Henry ja el

portava pel carreró del senyor Fogarty mirava per la xarxa de la gàbia com si reconeguera el lloc.

La casa del senyor Fogarty, l'última del carrer, era amb diferència la pitjor conservada, malgrat els esforços de Henry. La major part dels problemes ja venien de quan el senyor Fogarty hi vivia: havia enganxat cartons a les finestres de baix per evitar que la gent hi ficara el nas, no solia preocupar-se de fer cap petita reparació, i tenia el costum de deixar-se hamburgueses a mig menjar a un costat del sofà, on finalment es podrien. Ara que la casa estava deshabitada, el procés de degradació s'havia accelerat: fins i tot en el cas que Henry no planejara anar-se'n, el més sensat seria vendre aquell immoble abans que s'esfondrara.

Va portar Hodge dins de la gàbia fins a la porta davantera i va entrar a la casa (ja feia un parell d'anys que en tenia claus). Va creuar cap a la cuina, va deixar la gàbia a terra i en va obrir el pestell. Hodge es desentumí, mirà al seu voltant com si sospitara alguna cosa, i va eixir de la gàbia lentament.

–Vols Whiskas ara o prefereixes anar darrere a matar tot el que es moga? –li va preguntar Henry amb tota naturalitat.

Hodge caminà cap a la porta de darrere i segué mirant-la. Esperava pacientment.

–O siga que prefereixes el camp de batalla, eh? –li digué Henry, i es va acostar a la porta de darrere, en va despassar la balda i la va obrir.

Al jardí hi havia dos estranys.

Henry va arrufar les celles. Ell no era tan paranoic com el senyor Fogarty, però el jardí de darrere era propietat privada i no veia cap motiu perquè aquells dos estigueren tafanejant per allí.

L'home devia passar dels trenta, era de complexió rabassuda i tenia una grenya pèl-roja que ja li grisejava. Duia un vestit

ben verd i sabates de camussa. La xica pareixia molt més jove: podria haver estat la seua filla, si no fóra perquè anava vestida amb una brusa, una falda i una caçadora que pareixien tretes d'una ONG.

–Puc ajudar-los en alguna cosa? –va preguntar amb fredor.

Allò era com aquelles escenes de pel·lícules en què tot va a càmera lenta i pareix que el moviment traça deixants. L'home es girà (lentament) cap a ell.

–Henry? –va fer.

També la xica es va girar cap a ell lentament.

–Henry! –va exclamar.

Henry va contemplar com el somriure li vessava per la cara com la mel d'un pot, il·luminant-li-la i transformant-la en una bellesa radiant.

L'home i la xica romangueren amb la mirada fita en Henry, a l'expectativa. Henry va sentir un buit estrany a la boca de l'estómac: els va mirar, sense expressió a la cara. Ara que veia el rostre de la xica, sabia qui era, per descomptat.

–Nymph? –va murmurar.

–Henry! –va dir l'home una altra volta.

Començà a somriure i aquell somriure li digué immediatament a Henry qui era, per impossible que semblara.

Henry va quedar-se bocabadat, mirava i tornava a mirar, fins que finalment va dir el que havia de dir, el que sabia que era veritat encara que no fóra veritat, perquè no podia ser-ho.

–Pyrgus? –va pronunciar.

–Estàs vell! –va exclamar Henry de sobte.

Acabava de dir una estupidesa, però no se li acudia res més a dir. Seien al voltant de la taula de la cuina del senyor Fogarty; Hodge havia saltat a la falda de Nymph, on es va caragolar roncant mentre ella li pessigollejava les orelles. De prop, Pyrgus continuava tenint aspecte d'estar en la trentena, fins i tot quasi a la vora dels quaranta. Henry es preguntava si allò no devia ser cosa d'algun encanteri per a disfressar-se.

–Jo no ho diria així –va dir Pyrgus–. Però entenc el que vols dir.

–Què feu ací? –va preguntar Henry, que el que de veritat volia preguntar era per què portaven roba normal, sobretot Pyrgus: duia un vestit que pareixia tret de Marks & Spencer. Henry no els havia vist mai amb una indumentària així: al Regne, la roba solia tenir un aire medieval, i els Elfs del Bosc com Nymph portaven túniques d'estil grec, verdes quasi sempre–. Per què aneu vestits –i ara hagué de traure l'expressió de les profunditats dels records de dos anys enrere– amb roba anàloga?

–Jo he de viure ací –respongué Pyrgus, com si això ho explicara tot. Va copsar l'expressió de Henry i va tornar a somriure, ara amb un poc de vergonya, per afegir-hi:– I Nymph ha vingut amb mi perquè ens vam casar.

Henry romangué bocabadat durant una bona estona, estupefacte.

–Que us vau casar? –va encertar finalment a dir, i va mirar Nymph, que somrigué una mica–. Us vau casar, vosaltres dos?

–Sí –va assentir Nymph–. Molt poc després de l'última vegada que ens vas veure, de fet.

–No pot ser, que estigieu casats –digué Henry–. No m'ho puc creure.

Però Henry feia un somriure d'orella a orella. Nymph li queia bé i feia molt bona parella per a Pyrgus. Quant a l'aspecte de Pyrgus, per força havia de ser un encanteri. Va dirigir la mirada cap a Nymph.

–No trobes a faltar el bosc?

–Hi ha boscos en aquest món –va contestar Nymph amb calma–. I una esposa ha de romandre al costat del seu espòs.

«Charlie no hi estaria d'acord», va pensar Henry. Des de feia sis mesos li havia pegat fort pel feminisme, i passava la vida parlant d'independència i d'igualtat, i de l'opressió que patien les dones pels valors tradicionals. I Henry més o menys estava d'acord amb tot això... sols que no dedicava molt de temps a pensar-hi.

–I tot això de l'envelliment és... alguna mena de màgia, no? –va preguntar tot tornant al pensament anterior.

Automàticament, a Pyrgus se li esborrà el somriure de la cara.

–És una malaltia, Henry –va dir en veu baixa–. Per això hem vingut.

Quatre

Chalkhill portava un espantós vestit d'home amb pantalons bombatxos, tot de seda rosa, amb botes altes de camussa d'un impactant blau elèctric, molt a la moda, i una bonica pitrera de pell de curçó color verd llima. Brimstone se'l va mirar amb fàstic.

–T'ha seguit algú? –preguntà Brimstone.

–No, en absolut –respongué Chalkhill–. He pres precaucions –i va fer un gran somriure: els revestiments màgics de les dents van brillar amb espurnes, alhora que emetien una melodia alegre–. No té gràcia, tot açò? El vell equip, junt una altra vegada. De veritat, Silas, estic tan entusiasmada que em posaria a ballar.

–Has portat els diners? –va preguntar Brimstone amb to sec.

–Els porte als bombatxos –contestà Chalkhill, que s'adonà de l'expressió d'incomprensió de Brimstone i afegí:– Per si algú me'ls intentava furta.

Tots dos esperaven a la porta d'una mansió solitària envoltada de bosc, als límits exteriors del Cretch. Una llegenda contava que aquella casa havia pertangut al mestre vampir Krantas, i fóra o no veritat, en tenia tota la pinta: unes torres gòtiques i uns pinacles s'estiraven cap al cel com uns dits raquítics. Una campana repicava amb un ressò buit des d'algun punt de l'interior.

–Pensava que ja t'hauries deixat de tots aquests disbarats –va mormolar Brimstone.

–Quins disbarats?

–Tot aquest numeret histriònic –respongué Brimstone–. Potser quan espiaves per a Lord Hairstreak et servia d’alguna cosa, però ara tothom sap que és pur teatre.

–És possible –va dir Chalkhill amb un sospir–, però el teatre s’ha convertit en part de mi –i va mirar a la llunyania amb aire filosòfic–. Potser la vida mateixa és un gran actor buscant papers per a interpretar. Potser...

–No et passes de la ratlla amb la Fraternitat –el va tallar Brimstone.

Van sentir uns passos lents procedents de l’interior de la mansió, i després d’una estona que va semblar una eternitat, la pesada porta de roure es va obrir. Un Elf de la Nit d’ulls enfonsats, vestit d’etiqueta, els va fitar.

–Ah, Brimstone –va dir, i els seus ulls es giraren per contemplar Chalkhill amb una indissimulada expressió d’aversió–. I aquest deu ser el candidat.

Brimstone va fer un breu moviment de cap per assentir. No va creure necessari afanyar-se a donar explicacions. Tothom sabia que l’única funció de Chalkhill era aportar diners. Molts diners, calentets als seus bombatxos.

–Per ací.

Van seguir aquella criatura per un laberint de passadissos fins que feren cap a una enorme cuina empedrada amb lloses. L’olor prohibida de café del Món Anàleg emanava des d’una caldera que hi havia als fogons. Brimstone es va preguntar durant un instant si pensaven usar-lo com a al·lucinogen.

El guia d’ulls enfonsats va mirar al seu voltant i va arrufar les celles.

–Aquest no és el camí –va murmurar; i va girar sobre els seus peus–. Per ací –afirmà.

S'acostaren a unes escales en corba i les passaren.

–D'Urville! –va bufar una veu malhumorada.

D'Urville s'aturà i mirà cap a dalt.

–Ah, és aquí, senyor.

Brimstone va reconèixer l'Elf de la Nit que hi havia al capdamunt de les escales: era Weiskei, el Sentinella de la Fraternitat, una autèntic pesat amb la mania de ficar el seu nas ganxut on no el cridava ningú. Duia una túnica roja amb un collaret amb la seua insígnia oficial sobre el pit; portava una ridícula espasa cerimonial. Va fitar Chalkhill amb més fàstic encara que ho havia fet D'Urville.

–Imagine que aquest és el candidat.

Brimstone va assentir.

–Per què va vestit com un pallasso de circ?

Chalkhill anava a dir alguna cosa, però Brimstone li féu un senyal perquè callara, i va preguntar secament:

–On ens preparem?

Weiskei el va mirar.

–Vosté és Protector, no és així, fra... eh, fra...?

–Brimstone –contestà arrufant les celles amb mal humor.

Què dimonis li passava a aquell home? Si ja es coneixien des de feia una quart de segle; no massa bé, és cert, però sí suficientment. Clar que potser Weiskei estava intentant desairar-lo, aquell tros de punxa.

–Brimstone –va repetir Weiskei, i per un moment els seus ulls mostraren una inexpressivitat inquietant. Però es reféu de seguida, i digué:– Vinguem amb mi.

El van seguir fins a l'antecambra de la Lògia; el lloc era un colomer resclosit amb unes gruixudes cortines negres que

impedien totalment el pas de la llum per les finestres. L'única il·luminació existent provenia de la punta d'un ciri plantat sobre una calavera, damunt d'una tauleta. La intenció d'aquell ciri era recordar al candidat la seua pròpia mortalitat; però Chalkhill no pareixia molt impressionat.

Amb gran ostentació, Weiskei va adoptar posició de guàrdia, amb l'esquena contra la porta de la Lògia i l'espasa cerimonial alçada. Brimstone es posà per damunt dels muscles la seua capa de demonòleg.

—Lleva't les botes i els calcetins —va ordenar a Chalkhill; i, tot seguit, va afegir:— Lleva't també aquest estúpid faldatge —i en veure que al rostre carnós de Chalkhill començava a mostrar-se un gest malcarat, va dir amb paciència:— És tot simbolisme, Jasper. Per mostrar humilitat.

—Ah, bé! —va exclamar Chalkhill.

Però si duia pintades les ungles dels peus! Però és que no s'acabaven mai aquelles pallassades? Brimstone en va desviar la mirada, fart. No podia fer-hi res; ningú podia fer-hi res. La Fraternitat necessitava desesperadament els diners de Chalkhill.

Esperaren. La flama del ciri començava a tremolar quan tot just s'obrí la porta de la Lògia.

Una criatura vestida amb tapall i amb un cap de xacal va guaitar per la porta.

—Ostres! —va exclamar Chalkhill mirant el tapall.

—Cobrisca els ulls del candidat, fra Sentinella —va ordenar aquella criatura; la màscara de xacal li esmoreïa la veu.

—De seguida, fra Praemonstrator! —va respondre Weiskei tot quadrant-se.

Weiskei va traure dels plecs de la seua túnica una caputxa, amb la qual va cobrir el cap de Chalkhill. Brimstone s'agenollà ràpidament i arromangà el camal esquerre dels pantalons de Chalkhill fins al genoll. Chalkhill va riure com un estúpid.

L'home era un perfecte inútil. Però era immensament ric, com no deixava de repetir-se Brimstone. I la Fraternitat no havia necessitat mai tant els seus diners com ara.

Els calien si volien recuperar l'esplendor passada.

El camp de batalla continuava exactament igual que el dia que va acabar la Guerra Civil. Hi havia rastres de la violència per tots els llocs. Els explosius accionats per encanteri havien excavat enormes cràters en la roca, els prats estaven marcits i abrusats, i els pocs arbres que havien sobreviscut romanien nus i estèrils. Pertot arreu hi havia cossos mutilats dessagnant-se, la majoria immòbils, alguns gemegant de dolor, uns pocs intentant fugir amb desesperació, arrossegant-se sobre els seus monyons.

La il·lusió era perfecta. Era possible olorar la sang i la inconfusible fortor de la màgia militar. Amb rostre impassible, Blue s'obria pas amb compte entre els enderrocs. El monument en record de la guerra era allí per ordre seua: era la seua penitència.

Sabia que aquells cossos eren espectres; però ho sabia només amb el cap: l'estómac se li encongia de pena i d'horror –un horror que havia ocasionat ella mateixa. No en parlava amb ningú, ni tan sols amb Madame Cardui, però tenia ben clar que si ella haguera pres unes altres decisions quan es va proclamar Reina, els valents soldats immortalitzats en aquell espectacle sangonós no haurien mort. El Regne no s'hauria esquinçat en dos, els elfs no haurien combatut els elfs. El sentiment de culpa la feia recular. Però un dia al mes, Blue s'obligava a passejar per allí, a mirar, a olorar i a recordar.

Duia com a guàrdia dos dimonis rabassuts. Aquelles bestioles corrien de pedra en pedra a uns quants metres de distància; però

sabia per experiència que, si algun perill l'amenaçava, les seues ales petites els podien portar al seu costat en un tres i no res. A aquest lloc només venia acompanyada de dimonis. Ella argumentava que ho feia així per raons polítiques: al cap i a la fi, ara era Reina de l'Hinfern. Però el vertader motiu era que se sentia incapaç d'exhibir en processó la seua culpa davant de la seua guàrdia regular d'elfs. Fins i tot la penitència tenia uns límits.

Un dels pseudocadàvers era un oficial que havia conegut de vista, un excapità de la Guàrdia de Palau. Ara seria comandant, si tot haguera anat d'una altra manera, potser fins i tot coronel. En lloc d'això, ara era mort, i el seu cos de debò jeia soterrat als terrenys militars de l'Illa Imperial. Una petita tragèdia dins d'una gran tragèdia, un record suficient per a provocar una llàgrima als ulls de Blue. Es va preguntar, i no per primera vegada, si no hauria estat millor per al Regne que ella haguera seguit l'exemple del seu germà i haguera renunciat al tron quan li l'oferiren.

Pensar en Pyrgus li va fer tornar l'atenció al present i a l'actual crisi, que podia arribar a ser una amenaça per al Regne encara més gran que la Guerra Civil. Hi havia alguna cosa més que ella poguera fer-hi? Va recórrer mentalment una llista de fets i va resoldre que no. Perquè, què més podia fer-hi ella? Què més podia fer-hi qualsevol altra persona? Algunes coses escapaven a tota possibilitat de control, fins i tot per a una reina. Almenys Pyrgus tenia ara una oportunitat, gràcies que ella havia insistit que visquera al Món Anàleg. Potser a ell no li agradava la decisió, però havia d'admetre que era el més sensat. I gràcies a la Llum, els esdeveniments ací avançaven amb lentitud: mentre continuara així, hi havia esperança.

Tant de bo Henry fóra amb ella.

Malgrat el temps que havia passat, Blue continuava sentint que s'enrojolava quan hi pensava. Si n'havia estat, d'estúpida!

D'acord que aleshores no era més que una xiqueta de poc més de quinze anys; però així i tot hauria d'haver tingut més coneixement. Als homes no els agrada mai sentir-se perseguits, i als xics menys encara. Havia estat una bogeria per part seua demanar a Henry que es casara amb ella: qualsevol persona amb un mínim de trellat li hauria dit el que faria Henry; de fet, Madame Cynthia li ho havia dit, però Blue havia ignorat el seu consell. Típic d'una xiqueta. Va sospirar. On era Henry ara? A sa casa, clar, al Món Anàleg; però, tenia nòvia? Hi havia algú en la seua vida que l'agafara per la mà, que li acaronara els cabells, que el fera sentir-se millor amb ell mateix?

Allò era una blederia, però va sentir-se aclaparada per una tristesa que fins i tot superava la seua sensació de culpa per la Guerra Civil.

Els dimonis eren ara al seu costat. Blue se'n va apartar d'esme: li resultava impossible acostumar-se a la velocitat a què es movien aquelles criatures... ni a la repulsió innata que li causava la seua espècie. Però no pretenien fer-li mal, per descomptat. Miraven amb els seus ulls rojos cap a la llunyania, amb els cossos en posició de defensa. Ara eren súbdits seus, tant si li agradava com si no, i la protegirien sense pensar ni per un moment en ells mateixos.

Blue va resseguir la direcció de la mirada dels dimonis per descobrir què havia provocat l'alerta. L'esfereïdor camp de batalla s'estenia desolat pels quatre punts cardinals, però en un altell distant es retallava la silueta d'una figura; era dreta, i per tant no podia ser una il·lusió. Els dimonis la miraven amb atenció, parlant-se l'un a l'altre amb els curiosos xiscles similars al repic d'unes pinces de llagosta que usaven allà on la telepatia quedava bloquejada.

—Descanseu —va mussitar Blue.

Els dimonis, però, no van canviar d'actitud: s'estremien, contemplaven la figura que s'aproximava com gats vigilant un pardal. A Blue li causava horror pensar que algun dia pogueren esventrar un innocent, potser algun súbdit que se li acostara massa per presentar-li una petició. Fins ara no havia ocorregut: la disciplina dels dimonis era extraordinària. Però així i tot patia.

La figura era un missatger. Se n'adonà per la seua forma de caminar a grans gambades. Mentre s'acostava, va veure's que era un corredor en èxtasi, clarament identificat per la insígnia del seu gremi. Els seus ulls miraven fixament un punt del cel, alhora que la seua mà dreta empunyava una daga cerimonial molt decorada que brandava amunt i avall com si fóra un bastó. No se sabia com, però aconseguia eludir tots els obstacles.

—Retireu-vos—ordenà Blue amb fermesa. La daga per si sola podia desencadenar un atac, però els dimonis no es mourien si ella no era directament amenaçada.

Tot i que era impossible que el corredor haguera vist Blue, va desviar-se bruscament per detenir-se prudentment a uns quants metres. Probablement venia des de molt lluny, però ni tan sols panteixava. Els seus ulls abaixaren la mirada i recobraven vigor; aleshores s'agenollà.

—Majestat—va dir tot oferint l'empunyadura de la seua daga.

Blue va agafar l'arma. El gest simbolitzava que el confrare no volia fer-li cap mal; però era més que això. Va desenroscar amb destresa la daga i la va sacsejar una mica per traure un tros de pergamí de l'empunyadura buida. Els encanteris de seguretat incrustats trigaren un instant a reconèixer l'essència de Blue, i aleshores el pergamí es desplegà tot formant el rotllo habitual dels missatges de palau.

Tan prompte com va començar a llegir, els ulls se li esbantanaren.

Com que el café tenia efectes psicodèlics en els elfs, Henry els va preparar te. Nymph contemplava la seua tassa amb aire desconfiat, però Pyrgus ja l'havia tastat i es bevia el seu a grans glops mentre explicava la situació.

—...perquè era al Cretch —estava dient Pyrgus—. Els Elfes de la Nit tenen el seu propi sistema de salut i lamentablement encara no hi ha massa comunicació entre el seu sistema i el nostre. Tampoc no és que pense que tot hauria estat molt diferent: no crec que la nostra gent haguera advertit tampoc on rau el problema. El primer cas, o almenys el primer del qual vam tenir notícia, va ser una xiqueta anomenada Jalindra i tothom pensava que havia agafat el borm. Tots els xiquets del Cretch agafen el borm tard o d'hora, i els primers símptomes són similars.

El senyor Fogarty, mentre encara vivia en aquella casa, havia arreplegat un curiós arsenal de tasses. La que Henry li havia donat a Pyrgus mostrava una grapat d'aus de corral escoltant com cantava una del grup: el títol del dibuix, sota la vora de la tassa, era *La gallina de l'òpera*. Va observar com Pyrgus la deixava a un costat i continuava amb to seriós.

—Jalindra tenia quatre anys quan va agafar la malaltia; un any després era una dona de mitjana edat. I sis mesos més tard moria —i va abaixar la mirada cap a la taula i afegí:— De vella.

—Açò també passa ací —va dir Henry—. Envelliment prematur. Es diu... —i va buscar en la memòria aquell nom i se

sorprengué de trobar-l'hi— ...síndrome de Werner. Fa un parell de setmanes feren a la tele un programa sobre això. És una cosa genètica, pareix. Els joves no arriben mai a majors, i els cabells se'ls fan grisos i tenen arrugues mentre encara són xicots i agafen malalties de vells, per exemple atacs al cor, cataractes, i moren tots de joves —i va deixar la seua tassa a un costat: tenia un dibuix d'un peix sota les paraules *Els misteriosos moviments dels peixos*.

—No és el mateix —negà Pyrgus tot sacsejant el cap—. Aquesta malaltia ha estat estenent-se entre tota la població, no sols entre els Elfs de la Nit. Els Elfs de la Llum també l'agafen.

—Com en el cas de Pyrgus —hi intervingué Nymph.

Henry sentí una tibantor a la boca de l'estómac, com si de sobte haguera començat a sentir por. Perquè de fet en tenia, de por. No volia que Pyrgus patira alguna malaltia terrible que li reduïra l'esperança de vida a divuit mesos. Va mirar el seu amic i es va adonar tot d'una que el Pyrgus actual s'assemblava molt més a son pare, el vell Emperador Porpra, que el Pyrgus que ell havia conegut. Era esgarriós i esfereïdor.

—Però tu no...? —va vacil·lar Henry—, vull dir, ja han trobat una cura, no? Tu no... —li va eixir un riure sobtat i molt fals— tu no moriràs, veritat que no?

—No, no morirà —digué Nymph amb fermesa.

Henry la va mirar. No li agradava el fet que haguera contestat ella. Però abans que diguera res més, Pyrgus ja tornava a parlar.

—Deixa'm que t'ho explique tot, Henry —va dir sense alterar-se—. És un poc complicat i vull que ho entengues.

«Entendre què?», va pensar Henry. Però es va limitar a dir amb to seriós:

—Continua.

–Aquesta malaltia –reprengué Pyrgus– no és com cap altra de les que s’han conegut abans al Regne. No apareix als annals mèdics, ni hi ha res de paregut en la nostra història. Va començar al Cretch amb la pobra Jalindra i després s’ha estès més enllà. Al principi, es propagava molt a poc a poc. Els curanderos pensaven que no era més que una afecció rara i no li van prestar molta atenció. De fet... –s’aturà de sobte i es va passar la llengua pels llavis.

–De fet què? –va preguntar Henry.

Una expressió de torbació va envair el rostre de Pyrgus.

–Per a ser sincers, al principi quasi tot el món va pensar que era una malaltia dels Elfs de la Nit i que només ells la podien contraure. I això és el que pareixia –es va regirar a la cadira–. Encara hi ha molts prejudicis contra els Elfs de la Nit. Blue fa tot el que pot, però això no es pot solucionar amb lleis: al final tot és cosa de la manera de pensar de la gent. I no pots culpar la gent per tenir mania als Elfs de la Nit, després de la que va organitzar Hairstreak.

–No –va acceptar Henry: ell mateix tenia un poquet de mania als Elfs de la Nit.

–Bé –va esbufegar Pyrgus–, quan vam començar a prendre’ns-ho seriosament, quan els Elfs de la Llum van començar a caure malalts, ja s’havia propagat tant que no podíem fer-hi front limitant-nos a aïllar els casos. De manera que els bruixots guaridors hagueren d’estudiar la malaltia a fons, i el que van trobar va ser ben rar.

–Raríssim –va emfasitzar Nymph.

–La cosa, Henry –féu Pyrgus inclinant el seu cos cap endavant–, és que aquesta malaltia no es limita a fer-te paréixer vell ni a danyar-te el cos de manera que t’ixen arrugues i els cabells et grisen. Els curanderos l’anomenen FT: febre temporal. En

realitat, el que fa és interferir en el temps. Comences a viure la vida més ràpid del que hauria de ser.

Henry va parpellejar.

–Això crec que no ho entenc.

–No, no és fàcil d’entendre –contestà Pyrgus tot reclinant-se de nou a la seua cadira–. Mira: imagina que jo et passara la malaltia –es va adonar de l’expressió de Henry i va afanyar-se a afegir:– Cosa que no et pot passar: ara després t’explicaré per què. Però imagina que l’agafares. De tant en tant, patiries atacs de febre, després cauries en coma. Et faríem guardar llit i esperaríem que isqueres del coma, i si l’atac durara si fa no fa més d’un dia, et veuríem envellir. Això és el que ocorre des de fora. Però des de dins, des del que tu experimentes, les coses són completament distintes. No tens ni idea que estàs allitat. Una volta ha començat el coma, tot el que ocorre al teu voltant s’accelera: et trobes pensant i fent coses a tota velocitat. Si tenies planejat anar-te’n de vacances demà, doncs te’n vas de vacances; i faries totes les coses planejades, sols que en lloc de durar setmanes, ocorreria en uns pocs segons. M’entens?

–Sí... –respongué Henry sense massa seguretat–. Bo, no.

–Comences a viure la teua vida molt de pressa. I un poquet després tornes d’una sacsejada al present i et trobes al llit recuperant-te i tornes a viure a la velocitat normal. Sols que t’has envellit en la quantitat d’anys que siga que ja has viscut. La febre ha consumit el teu futur.

–O siga –digué Henry un moment després– que tornes recordant el futur? Saps el que et passarà?

Pyrgus es va mossegar el llavi.

–Sí i no. Es veu tot borrós, fins i tot quan està passant. Però l’important és que el futur que recordes s’ha consumit. No el viuràs, perquè ja l’has viscut. Em segueixes?

Henry va pestanyejar i no va dir res. Un instants més tard, Pyrgus va prosseguir:

–El que pot passar, si tens sort, és que en pots traure un detall o dos dels futurs d’altres persones o del que ocorre en general. Però només en allò que toque el teu propi futur, i et sorprendria comprovar com és de poquet, això. Vull dir que una gran guerra al Regne podria passar-te desapercebuda si tu no ets en aquesta guerra. La majoria de la gent no arriba a recordar res de profit. –Una expressió estranya es va dibuixar al seu rostre.– La majoria de la gent...

Romangueren asseguts, mirant-se l’un a l’altre.

–I això és tot el que t’està passant a tu? –comentà Henry un instant després.

–El que m’estava passant –remarcà Pyrgus–. L’efecte s’atura quan ets al Món Anàleg. Per això t’he dit que no puc passar-t’ho. La malaltia queda latent ací. No en tens els símptomes i no la pots contagiar.

–I per això heu vingut al meu món? –va interrogar Henry.

–Sí –va contestar Nymph–. El pla de Blue és que ens hi esperem fins que algú trobe una cura.

–I per això heu vingut a veure’m? –féu Henry amb un somriure.

Però Pyrgus no li va tornar el somriure, i va sacsejar el cap.

–Hem vingut a veure’t perquè el senyor Fogarty s’està mo-
rint.

Tornava a sentir por, més por encara que abans, quan era per Pyrgus.

–No pot estar morint-se! –va exclamar Henry.

Però Henry sabia que era perfectament possible. Podia semblar que el senyor Fogarty era fort com un roure, però la realitat era que devia tenir quasi noranta anys: molts vells se n’anaven al canyet ben abans d’arribar a aquella edat. Aquella constatació, però, no impedia a Henry continuar obstinant-se a negar la realitat.

–No pot estar morint-se! –va repetir Henry—. Què hi ha dels seus tractaments?

Al Regne dels Elfs, el senyor Fogarty rebia dels bruixots del Palau tractaments de rejuveniment: se suposava que reconstituïen els òrgans vitals. La veritat és que quan començaren a aplicar-li’ls, Henry no va notar molta diferència en l’aspecte del senyor Fogarty; però una vegada Madame Cardui havia destacat que els tractaments el feien estar «juganer».

–Ha agafat la malaltia, Henry –digué Pyrgus tot ignorant la pregunta—. Té la febre temporal.

–Però si acabes de dir que els humans no la poden agafar! –li recriminà Henry; i, apartant la seua cadira de la taula, va començar a caminar nerviós per la cuina, amb els ulls una mica humits.

–Jo he dit que la malaltia es queda latent al Món Anàleg: ací és com si no existira –li va explicar Pyrgus pacientment—. No és el mateix.

–Mira –va intervenir Nymph amb calma–, la febre temporal consumeix el futur. El joves tenen molt de futur per gastar, però el senyor Fogarty no. A la seua edat no li poden quedar més que uns pocs anys, per molt de tractament de rejuveniment que li apliquen. És el que t’ha dit Pyrgus, Henry: són atacs de febre, però uns atacs que exhaureixen el teu temps. Quan ets jove, pots aguantar-ne uns quants, d’atacs. Però si tens vuitanta-set anys, com el senyor Fogarty...

–I quants n’ha tingut, d’atacs? –va preguntar Henry.

–Només un –va respondre Nymph–. Però l’ha deixat molt envellit i dèbil. No pot alçar-se del llit.

–Però podrà recuperar-se –va dir Henry amb desesperació–. Vull dir, ell és molt fort, i amb encanteris i tot això...

–Un altre atac i morirà –digué Pyrgus categòricament–. Fins i tot sense patir cap altre atac no m’atrevisc a preveure que pugua durar molt.

Henry es va quedar mirant-los. Feia dos anys que no veia el senyor Fogarty, però això ara no importava. Com tampoc no importava que el senyor Fogarty fóra difícil, maniàtic, paranoic i esquerp: s’estimava el vell, i ara s’adonava que molt.

–Aleshores, l’heu de portar ací! –va proposar de sobte.

Pyrgus, aquest Pyrgus més gran, madur i de cabells grisosos, va fitar Henry quasi amb llàstima.

–Vinga va –va dir Henry amb ànim recobrat–. El que heu de fer és evident: porteu-lo a casa, porteu-lo una altra vegada al Món Anàleg i així no tindrà més atacs de febre. Pot fer el mateix que tu i esperar ací que aparega una cura.

Però el seu nou ànim va esvaïr-se. Allò era evident, massa evident: ja devien haver-ho pensat.

–No vindrà –digué Nymph.

–Doncs obligueu-lo! –va cridar Henry–. Què us passa? Porteu-lo ací una altra vegada!

–Has intentat mai obligar el senyor Fogarty a fer una cosa que ell no vulga fer? –li va preguntar Pyrgus.

Henry agafà la seua cadira i torna a seure-hi; es va recolzar damunt la taula.

–Un moment. I per què no havia de voler tornar? Ací encara té aquesta casa. Encara té el seu gat. I jo puc cuidar-lo –«i posposar la universitat», va pensar.

–No ho sabem –va respondre Pyrgus–. No és problema d'on viure, això està clar. Fins i tot si no volguera tornar ací –i va donar una ullada a la llòbrega cuina–, podria quedar-se amb Nymph i amb mi. O li podríem comprar una mansió, si volguera: al teu món, Henry, els diners ho aconsegueixen quasi tot. Però no vindrà, i no sabem què és el que té ficat al cap.

–Heu intentat esbrinar-ho? –va demanar Henry.

–I tant que ho hem intentat! –cridà Pyrgus, tot donant per primera vegada signes d'estar perdent la paciència–. Però què et penses, que no em preocupe pel senyor Fogarty? Si no fóra per ell, jo ja fa uns anys que seria mort.

–Pyrgus fins i tot va endarrerir la seua marxa del Regne per mirar de convèncer el senyor Fogarty que vinguera també –va explicar Nymph–. I això li ha costat cinc anys més del seu futur.

–Ho sent –digué Henry, que pareixia enfonsar-se–. Ho sent, Pyrgus, no volia parlar-te així. De segur que has fet el que has pogut.

–Tots hem fet el que hem pogut –va explicar Pyrgus–. Però a la millor a tu et fa més cas.

«En el passat no me'n va fer mai», va pensar Henry. I ja en veu alta, va dir:

–Voleu que vaja al Regne?

–Sí –féu Pyrgus assentint–. Jo no puc anar-hi amb tu: tan prompte com fóra al Regne la malaltia recomençaria. Però Nymph s’assegurarà que hi arribes sa i estalvi –i es va quedar mirant Henry amb expectació.

I ja ho tenia, tot el pla davant seu. Regrés al Regne. Hi havia pensat –hi havia somiat– durant els dos últims anys. Però, com havia de tornar-hi? Com havia de plantar-se cara a cara davant de Blue? En aquell mateix moment ja sentia una vergonya espantosa envaint-lo per dins, i pregava per no enrojolar-se. Es va preguntar si Pyrgus devia saber que Blue li havia demanat que es casara amb ella. Es va preguntar com se sentiria Blue actualment quant a aquest assumpte. Es va preguntar com podia haver estat tan idiota i tan covard per a haver pegat a fugir. No, no podia regressar al Regne, si això implicava tornar a veure Blue, i per força havia d’implicar-ho. Era impossible tornar-hi.

–A més a més –anava dient Pyrgus–, vol parlar amb tu.

–El senyor Fogarty –va precisar Nymph, com si les paraules de Pyrgus necessitaren algun aclariment–. Ha demanat per tu.

–Ha demanat per mi? –va repetir sense massa sentit Henry.

Li va passar pel cap que potser el senyor Fogarty volia deixar resolts assumptes legals: el seu testament, el que faria amb la casa o coses així. Però tot això ja ho havia arreglat, i a més, no tenia per què morir-se ara: podia tornar al Món Anàleg i esperar que trobaren una cura, igual que estava fent Pyrgus. Com podia ser tan beneit per a no adonar-se’n?

–Potser no quede molt de temps –advertí Pyrgus tot seriós–. Pots anar-te’n ara mateix?

Era evident que no: com havia d’anar-se’n ara mateix? Tenia exàmens, i hi havia sa mare, i el tema de Charlie, si se’n podia

dir així, i a més a més li era absolutament impossible posar-se cara a cara davant de Blue després del que havia passat.

Henry va tancar amb força els ulls.

—Sí —va respondre.

Abans mateix de fer aterrar la nau, Blue ja va poder veure una taca blava a les escales del Palau. Danaus, Cap dels Bruixots Curanderos Cirurgians, l'esperava allí amb l'uniforme de gala, cosa que significava que el missatge era veritat –tot i que ni per un instant ho havia dubtat– i suggeria que la situació podia haver-se agreujat.

Blue s'esmunyí fora de la nau i creuà la gespa corrent; els guàrdies dimonis alçaren a volar per seguir-la de prop. Danaus s'afanyà a baixar les escales per saludar-la: duia el cap rapat i malgrat ser un home grandot i obés aconseguia moure's amb agilitat i rapidesa, així que es trobaren a l'enramada dels rosers. Danaus va fer una gran reverència, tot respirant amb una mica de dificultat. Quan es va dreçar, va mirar amb fàstic els dimonis que flanquejaven Blue, i ells, impertorbables, li van tornar la mirada sense ni tan sols pestanyejar amb els seus ulls rojos.

–S'ha...? –va preguntar Blue amb ansietat.

–Un altre atac de febre temporal, Majestat –va dir Danaus.

Danaus era de la vella escola: l'havien ensenyat a no mirar mai els membres de la reialesa directament als ulls, així que havia après a dirigir l'esguard a un punt darrere de l'orella dreta de Blue. Això li donava una estranya mirada maliciosa, però Blue es refiava totalment del seu juí, sobretot en assumptes de medicina.

–Però no s'ha... –va tornar a preguntar sense alçar la veu.

Danaus va negar amb el cap.

–Encara viu, Majestat. Però tem que...

–No li queda molt?

–No, Majestat.

–Està patint?

–No, Majestat.

–Pot fer alguna cosa per ell?

–Li hem introduït a la sang elements de sosteniment, que li han pujat una mica els nivells d'energia. Continua rebutjant l'estasi. A banda de controlar-li el dolor, poca cosa més podem fer. Malauradament, la cura de la malaltia se'ns resisteix. I fins i tot si demà en descobrirem una, de cura, crec que... –i va vacil·lar.

–Creu que seria massa tard?

–Sí, Majestat.

–Vull veure'l –va afirmar Blue.

El rostre carnós de Danaus va mostrar una expressió d'aflicció.

–Majestat, el seu estat s'ha deteriorat considerablement des del segon atac de febre. Tem que veure'l pugui resultar angoixós a Sa Majestat...

–Amb tota seguretat, deu tenir raó, Cap dels Bruixots Curanderos Cirurgians –va afirmar Blue–, però així i tot vull veure'l –i sense donar temps a Danaus d'oposar-s'hi, passà per davant seu per escometre les escales del Palau.

I mentre seguien els seus passos, un dels dimonis de la guàrdia, potser copsant el desgrat de Blue per la pompositat de l'home, es girà per mossegar-lo al cul.

Hi havia flors a la cambra del malalt, però la sala feia olor de vellesa i decrepitud. El senyor Fogarty jeia al llit incorporat

sobre una muntanya de coixins; Madame Cardui seia al seu costat en una cadira i l'agafava per la mà; estava, segons semblava, adormida. Malgrat l'advertiment del curandero cirurgià, Blue va quedar impressionada per l'aspecte del senyor Fogarty. Sempre havia estat un home prim, però ara estava cadavèric. La pell que li recobria el crani se li havia apergaminat, els llavis li deixaven veure unes dents descolorides i els seus ulls pareixien enormes i enfonsats. Blue va comptar no menys de set recipients de vidre amb elementals curatius al prestatge que hi havia sobre el seu cap: aquelles criatures descendien nadant per uns tubs translúcids i entraven al seu cos per la part superior de la columna. Blue va suposar que allò era l'únic que el mantenia viu.

De totes formes, la veu del senyor Fogarty va sonar forta quan va sacsejar la mà de Madame Cardui i va dir:

–Desperta, bonica. Ha arribat la reina Blue.

Els ulls de Madame Cardui s'obriren de sobte; després d'un instant d'evident desorientació, s'alçà apressadament.

–Ah, disculpa'm, bonica, dec haver-me quedat adormida –i va assenyalar amb un gest la cadira que acabava de deixar lliure i va dir:– Per favor, Majestat, seieu. –Els seus ulls recobraren una mica de vitalitat i va afegir:– Potser podreu fer entrar en raó aquest vellet boig.

–Sega, Madame Cynthia –va dir Blue.

Tot i que la seua cap d'espies no havia contret la febre temporal, semblava tan envellida com el Guardià: sens dubte, la idea de perdre el senyor Fogarty la devia angoixar enormement.

–Com es troba, Guardià? –va preguntar Blue al senyor Fogarty.

–Extraordinàriament bé, tenint en compte que m'estic mo-
rint –va contestar amb una veu seca com fulles mortes.

–Blue, bonica, digues-li que ha de tornar al Món Anàleg. Ordena-li-ho, si cal.

El senyor Fogarty va girar el cap per mirar afectuosament Madame Cardui.

–Saps que no ho farà, Cynthia. I si m’ho ordenara, saps que jo no hi aniria. Què ha de fer, doncs? Llançar un vell malalt per un portal?

Madame Cardui el va mirar enfadada.

–L’últim atac de febre quasi et mata. O millor dit, va ser el primer atac de febre el que quasi et mata. Saps que no sobreviuràs a un altre. Alan, patim per tu. Ningú vol que mores. I tan prompte com et traslladares al Món Anàleg, la malaltia quedaria en suspens. Els nostres curanderos s’hi estan deixant la pell per trobar una cura, i quan ho aconseguisquen, pots tornar ací.

–Ja conec tots els raonaments, Cynthia –va dir Fogarty en un to que rebutjava del tot aquelles argumentacions.

–Ella té raó, Guardià –va intervenir Blue–, i vosté ho sap. El que no puc entendre és per què no vol escoltar-la.

–Això no puc dir-t’ho –i va fixar la mirada a una certa distància, amb un rostre totalment inexpressiu.

–I pot dir-me per què no pot dir-m’ho?

Fogarty la va mirar de gaidó i per un moment un somriure mínim li va contraure els llavis.

–No et dónes mai per vençuda, eh? Amb uns poquets anys més d’experiència seràs una reina digna de ser recordada. En el pròxim mil·lenni es cantaran les teues proeses. No, no puc dir-te per què no puc dir-t’ho –va dir negant amb el cap–. És important que romanga ací. I sense estasi, us previnc ja abans que torneu a traure el tema. I creieu-me, sóc conscient dels perills. Sé que estic molt malalt, sé que sóc prop de la mort i

sí, Cynthia, sé que un altre atac de febre em matarà. I per si m'ho torneu a dir, sé també que en cinc minuts em pot agafar un altre atac.

–I aleshores per...? –va començar a dir Madame Cardui.

–Tot això no importa –la va tallar Fogarty–. No me n'aniré a casa al Món Anàleg, i punt.

–Podem fer res perquè se senta millor, Guardià? –va preguntar Blue.

–Porteu ací Henry –va contestar–. Se m'acaba el temps.

Nou

–Veus res? –va preguntar Brimstone.

–Ni un badallet de claror –va assegurar Chalkhill.

–Posa't les mans a l'esquena.

–Què em fareu ara? –va demanar Chalkhill immediatament.

–Lligar-te-les! –va salmodiar el Praemonstrator, a qui fora de la Fraternitat deien Avis; es guanyava la vida llogant ucles, però la màscara de xacal li conferia un cert aspecte imponent.

–Ah! –va exclamar Chalkhill, i tot d'una va creuar els canells a l'esquena.

Avis li les va nugar amb expertesa amb un tros llis de corda de seda.

–Que comence la Iniciació! –va ordenar.

Brimstone va agafar Chalkhill pel colze i va començar a conduir-lo cap a la porta de la Lògia. Quan hi arribaren, s'aturaren, i Chalkhill s'acostà a Brimstone per xiuxiuejar-li:

–Silas no m'ha fet el nus massa fort. Si vull, puc escapar-me'n.

–Però que és tot simbòlic! –li va murmurar Brimstone perdent la paciència—. Ja t'ho he dit abans, és tot simbòlic. La mort i la resurrecció, tot. Si no fóra simbòlic, t'hauríem de matar.

–Doncs millor que no –es va alegrar Chalkhill—. I ara què passa?

–Ara passa que calles i em deixes continuar –li respongué Brimstone; però tot seguit es va ablanir i va afegir:– Et presente

a la reunió de germans i et propose per a ser-ne membre. No se't permetrà veure'ls fins que hages estat acceptat: per això dus el cap tapat i Avis porta la màscara.

–Avis? No deu ser Callophrys Avis, veritat? –preguntà Chalkhill–. El que té una esposa molt rara?

Durant la seua iniciació, Brimstone havia fet jurament de no revelar mai el nom d'un altre germà, sota pena que li arranquen la llengua, li tragueren els ulls, l'esventraren i li aturaren el cor amb un corrent màgic procedent de l'energia fonamental de l'univers.

–Aquest mateix –va dir.

–Estan vostés preparats? –va preguntar Weiskei des de darrere d'ells.

–Sí –respongué directament Brimstone.

–Truque tres vegades a la porta, fra Protector –va manar Callophrys Avis–. Al ritme que vulga.

–Som-hi –va murmurar Brimstone a Chalkhill–. Vull que faces exactament el que et diuen i que mantingues la boca tancada mentre no et parlen. I, per damunt de tot, no faces el numeret.

–Clar que no –respongué Chalkhill amb el to de sorpresa típic de qui rep un reprotxe injust–. Em portaré bé.

Brimstone va estirar el braç i va trucar tres vegades a la pesada porta de roure. Els trucs ressonaren en el buit.

Era estrany moure's a cegues. Després d'uns instants d'espera, Chalkhill va sentir com s'obria la porta: li va envair els narius una bafarada embriagadora d'encens, embolcallada per la característica aroma de la màgia. La Foscor sabia quina mena d'encanteris hi havia en aquella Lògia; però ell esperava saber-ho prompte.

–Qui truca? –va retrunyir una estranya veu.

–«Un que és defora...» –li va xiuxiuejar Brimstone a Chalkhill a cau d'orella.

Sota la caputxa, Chalkhill va arrufar les celles.

–Que és defora? –va preguntar en veu baixa–. I d'on és?

–Tu repeteix i prou! –va bufar Brimstone–. «Un que és defora...»

–Un que és defora –va dir Chalkhill en veu alta. Se li va acudir que no devia tenir el seu millor aspecte amb un sac al cap; però ara com ara no podia fer-hi res.

–«...i busca ser dedins» –li va apuntar Brimstone.

–I busca ser dedins –va repetir Chalkhill tot preguntant-se com un intercanvi de paraules tan banal podia formar part de la fraternitat més temuda del Regne. O de la que havia estat la més temuda: estava per veure si aquells nous companys podrien recuperar la categoria.

–Criatura de la Terra, alçat i entra al Sender de la Foscor –digué l'estranya veu; es va sentir un altre truc fort, i la veu va preguntar:– Molt Honorable Hierofanta, us complau que el candidat siga admés?

–Em complau –va pronunciar en veu alta una nova veu desfigurada però inquietantment familiar–. Admeteu Jasper Chalkhill en la forma deguda. Fra Stolistes i fra Dadouchos, ajudeu el Praemonstrator en la recepció.

Es van sentir uns peus arrossegant-se, i llavors la veu del Praemonstrator Avis va sonar a un metre o dos davant seu, esmorteïda encara per la màscara de xacal.

–Criatura de la Terra, no pots entrar a la nostra estança sagrada sense purificar ni consagrar!

«Doncs consagreu-me i tirem endavant», va pensar Chalkhill.

Llavors van sentir-se dues noves veus agudes.

–Criatura de la Terra –va dir lentament la primera–, jo et purifique amb aigua.

Va notar a la cara, a través de la caputxa, un impacte, i poc després va sentir com s’humitejava la tela.

–Criatura de la Terra –va salmodiar enrogallada la segona veu–, jo et consagre amb foc.

Es va sentir un soroll de fressa i va notar la calor d’una torxa pel seus membres superiors.

–És fet, Honorable Hierofanta –van entonar les dues veus a l’uníson.

–Conduïu el candidat al peu de l’altar –va ordenar el Hierofanta.

Chalkhill va notar que Brimstone l’agafava pel braç i el feia avançar. Va intentar mantenir un posat de gallardia, però no era fàcil gastar fatxada sense veure on vas. Què passaria si entropessava amb el cremador d’encens? O si se la pegava contra una columna?

Brimstone el féu parar d’una estrebada davant del que va suposar que era el peu de l’altar. I certament, la veu del Hierofanta es va sentir ara més a prop quan va preguntar:

–Criatura de la Terra, per què demanes admissió en aquest Orde?

Chalkhill es va adonar que la seua imaginació començava a eixir-se’n de mare. Es representava vívidament la Lògia: una inacabable sala hipòstila de marbre enllustrat i embelliments d’or. Les vestidures dels germans eren les de mags solemnes i immensament poderosos. Llavors se li va acudir que aquell era justament el motiu pel qual li posaven una caputxa: l’èxit de la iniciació es devia, en gran mesura, a l’estat mental del candidat. Podien impressionar-lo amb una sala de marbre real, però resul-

tava molt més barat deixar que la seua imaginació fera la feina. Però Brimstone ja tornava a murmurar-li a cau d'orella:

«La meua ànima vagareja pel Regne cercant la Foscor del Coneixement Arcà», li va recitar, «i crec que en aquest Orde pot arribar-se al coneixement d'aquesta Foscor».

–La meua ànima vagareja pel Regne cercant la Foscor del Coneixement Arcà i crec que en aquest Orde pot arribar-se al coneixement d'aquesta Foscor –va repetir Chalkhill obedientment.

–Ben dit, Vagabund! –va exclamar el Hierofanta amb entusiasme–. Lleveu-li la caputxa!

Quan li tragueren la caputxa, Chalkhill va pestanyejar. Els seus ulls tardaren uns instants a acostumar-se a la llum, i aleshores la sala marmòria de la seua imaginació hagué d'esvair-se per deixar pas a la realitat d'una saleta quadrada amb una catifa, amb l'encens cremant sobre un altar cúbic i només dues columnes, una de negra i una altra de platejada. Chalkhill es va quedar contemplant, horroritzat.

Entre les dues columnes, assegut sobre un tron d'obsidiana, hi havia *Hairstreak el Negre*.

Deu

A Chalkhill li vingueren ganes d'anar al lavabo. Ja havien passat alguns anys des que havia treballat per a Hairstreak, però aquell desgraciat era capaç de guardar-te rancor una eternitat. La seua inventiva per a les revenges doloroses era llegendària.

Hairstreak li degué llegir a la cara l'agitació interior que sentia, perquè va arrufar una mica el nas i va dir:

–Sorprés de veure'm, Jasper?

Chalkhill va obrir la boca i la va tancar tot seguit, com si fóra un peixet. Va fer un segon intent de parlar, sense més èxit que el primer, i finalment va aconseguir dir amb un xiscle:

–No –i com que no valia la pena menystenir la categoria de Hairstreak, va empassar-se saliva i va afegir:– Excel·lència.

Però què fotia aquell home allí? Mai de la vida havia mostrat el més mínim interès per la màgia negra, i tanmateix allí era, no sols formant part de la Fraternitat màgica, sinó a més a més capitanejant-la, segons semblava. Allò feia tanta feredat que era millor no pensar-hi.

–Bé –digué Hairstreak sense alterar-se–, em satisfà veure que els meus germans han guardat els seus juraments –i va traspasar Chalkhill amb uns ulls que semblaven estilets–. I tu seràs fidel al teu jurament, Jasper?

–Jo? Sí. I tant. Absolutament. Ja em coneixeu, Excel·lència. Sóc la discreció en persona. Amb tacte. Amb obediència. Fidel? Absolutament. I lleial. Sí, ja ho crec. Amb la Fraternitat. Si m'agafen. I amb vós, senyor. Personalment i absoluta. La meua

paraula. El meu jurament. Com vulgueu, Lord Hair... Lord Hair... Lord Hair... –i la llengua se li encallà en una repetició inacabable sense poder acabar de dir el que volia.

–D’acord, d’acord –va sospirar Hairstreak perdent la paciència–, ja capte el missatge, Jasper. Cap problema per part teua, ni ara ni més endavant: és això, no?

–Exactament! –va confirmar Chalkhill. Es va preguntar si seria capaç d’atrevir-se a posar preu al cap de Hairstreak. El Gremi d’Assassins era molt fiable i tothom sabia que corrien mals temps per a Hairstreak des de la Guerra Civil: la seua seguretat ja no devia ser el que era.

–Perfecte –féu Hairstreak amb un somriure aterridor, i va mirar cap a un servent vestit de negre que hi havia a la seua dreta–. Porteu el taüt!

–El taüt? –va xisclar Chalkhill.

Sis portadors duien ja de camí un taüt de roure bastant ben construït, amb anses de metall daurat i, per a preocupació de Chalkhill, amb esquitxades marrons de sang per tota la superfície. Els portadors el deixaren tot just davant de l’altar.

–Entra-hi –va ordenar Hairstreak amb evident complaença.

A hores d’ara la porta ja devia estar assegurada amb algun encanteri, així que l’única esperança d’escapatòria era la finestra... el que passava era que no n’hi havia cap, de finestra. Estava condemnat i, damunt, al taüt no hi havia lavabo. Chalkhill es va adonar que els seus pensaments anaven desbocats i que no tenien trellat; però li era molt i molt difícil controlar-los.

–M’hauries d’haver avisat –li va murmurar, furiós, a Brimstone.

–Avisar-te de què? –li respongué Brimstone.

A Brimstone no pareixia alterar-lo gens ni mica la presència de Hairstreak; però Brimstone sempre havia estat així: escanyo-

lit, lleig, arrugat, insensible a tot i ben dur de pelar. Corrien històries que deien que havia guanyat un combat a Beleç abans que la reina Blue haguera mort el rei dels dimonis, i això volia dir molt més en aquella època passada que no ara que l'Hinfern estava sota el control del Regne.

–De Hairstreak, i d'açò d'haver de matar-me.

–Però que és simbòlic, ja t'ho he dit! –va explicar Brimstone oblidant la paciència–. I ara deixa de fer escarafalls i entra al teu taüt –i vacil·là un moment–. I serà millor que em dones els diners ara.

–Ni pensar-ho! –li va etzibar Chalkhill: tenia la impressió que els diners eren l'única cosa que el mantindria viu.

–Si feu el favor d'acabar els vostres assumptes... –els va mirar furiós Hairstreak.

Atés que no hi havia res a fer, Chalkhill se soltà d'una estrebada de la mà de Brimstone i va pujar al taüt, sense deixar de mirar Hairstreak amb recel. L'assemblea de germans va deixar anar un so curiós, a mitjan camí entre un sospir de gratificació i el xeric d'un cocodril.

–Gita't –va ordenar Hairstreak–, i creua els braços sobre el pit.

«Com un cadàver», va pensar Chalkhill. El problema era que ell s'havia acostumat a obeir les ordres de Hairstreak sense piular, i ara no podia trencar l'hàbit: es va gitar i va creuar els braços sobre el pit. El taüt estava encoixinat i resultava còmode, però certament feia una pudor agra de sang seca. No podia deixar de pensar en les paraules «sacrifici d'un corder». No podia deixar de pensar en «mort, destrucció, degollament».

Els portadors tancaren la tapa del taüt.

Chalkhill va estar a punt de posar-se histèric. L'experiència era molt distinta de la de la caputxa: llavors li havia entrat molta

claror per les vores, ara la foscor era tan espessa que quasi es podia tallar. La respiració se li feia difícil a mesura que l'aire dins del taüt es carregava. Tenia calor: era el principi d'una incineració? Va començar a suar a dojo. Una música tètrica li sonava a les orelles, resultat d'algun estúpid con màgic, per l'olor que feia. I ara pensava en «descomposició, corrupció, putrefacció». Es va plantejar si serviria d'alguna cosa esclafir a plorar.

La tapa del taüt es va obrir, tot deixant entrar-hi llum i una mica d'aire, que bona falta feia. Avis s'inclinà damunt seu, encara amb aquella absurda màscara i el peculiar tapall. Duia una daga a la mà. «Ara sí!», va voler dir Chalkhill; però tot el que li va eixir fou un gemec.

—Se suposa que ara s'ha d'alçar —li va indicar Avis amb la veu esmoreïda per la màscara.

Chalkhill va eixir del taüt d'un salt i va caure tot adoptant una extravagant posició de lluita, amb les cames doblegades i bellugant a sacsejades una mà estesa. Avis no en va fer cas i va pressionar-li lleugerament el pit amb la punta de la daga.

—Jures i dones fe solemnement que defensaràs de forma fidel, lleial i honesta els principis d'aquest Orde Impiu, i que guardaràs els seus secrets sota pena que t'arranquen la llengua, et traguen els ulls, t'esventren i t'aturen el cor amb un corrent màgic procedent de l'energia fonamental de l'univers? —va murmurar Avis a gran velocitat—. Acceptes, jures i et compromets a fer donació a aquesta sagrada Fraternitat de tots els teus béns terrenals acumulats fins ara i a partir d'ara, limitats exclusivament a la quantitat prèviament acordada amb el teu Protector, amb l'ajuda de la Foscor?

Chalkhill va mirar Brimstone.

—Digues «Sí, ho jure» —li va apuntar Brimstone.

—Sí, ho jure —pronuncià Chalkhill.

Hi hagué alguns aplaudiments entre els germans.

—Benvingut al nostre Orde —va dir Hairstreak amb to-
lemne, i va afegir tot seguit, amb veu de fàstic:— Tens alguna
pregunta a fer, fra Chalkhill?

—Quan parlaré amb Déu? —es va afanyar a preguntar Chalk-
hill.

La ciutat havia canviat molt des de l'última vegada que hi havia estat. A Cheapside ja no hi havia remolins de gent i els carrers eren misteriosament silenciosos. Highgrove no presentava millor aspecte, i fins i tot l'animat comerç del pont de Lohman havia quedat reduït a un escàs degoteig de gent. Malgrat que el dia era bastant càlid, Henry s'adonà que Nymph mantenia les finestres del carruatge ben tancades, i de sobte se li va acudir una sospita espantosa:

–No han mort tots, veritat? –digué de colp.

–Qui? –féu Nymph tot mirant-lo amb cara de sorpresa.

Henry tenia el cap ple de coses que havia llegit per als seus exàmens d'història: una explicació sobre la pesta negra a Europa. Al segle XIV, aquella malaltia s'havia propagat com la pólvora i havia mort un terç de la població del continent. Un viatger d'aquella època va deixar escrites vívides descripcions dels carrers buits de les ciutats i de la pudor de mort.

–La gent –va aclarir Henry.

Nymph va continuar fitant-lo per un instant; llavors es va relaxar i va negar amb el cap.

–No. La taxa de mortalitat tampoc és molt alta encara. Però la gent està espantada i no ix molt. –Va mirar per la finestra del carruatge i, sense que tinguera molt a veure-hi, va afegir:– Al bosc encara no ha arribat.

–I és...? –Henry va vacil·lar: no volia semblar un covard, però necessitava saber-ho.– És molt... contagiós? Vull dir, és fàcil d'agafar?

–Bo, ni tan sols sabem massa bé com s’expandeix, però ningú vol arriscar-se inútilment –explicà Nymph amb total naturalitat.

A Henry allò no li responia res, i s’estava demanant si convenia seguir parlant del tema quan Nymph li va plantejar ella mateixa una pregunta:

–Què va passar entre Blue i tu, Henry?

Les preocupacions sobre la malaltia se li esborraren del cap. «Què va passar entre Blue i tu, Henry?» Sabia que tard o d’hora algú li faria aquella pregunta, i Nymph sempre havia estat molt directa. Va notar que el seu cervell anava cap a una de les seues maniobres defensives habituals –«Entre Blue i jo? Vols dir que va passar alguna cosa entre Blue i jo?»–, però va decidir, fent un esforç descomunal, que ja era hora de trencar amb les velles formes de ser. No podria sobreviure a les hores vinents ni a la retrobada amb Blue que l’esperava si no es dominava. A més a més, Nymph li queia bé i sempre li havia resultat fàcil parlar amb ella: no es burlava ni anava amb bromes, ni tenia dobles intencions. Va agafar aire i va mirar per la finestra.

–Vaig ficar la pota.

–I com va ser? –va preguntar-li Nymph amb calma un instant després.

–No li ho diràs a ningú, veritat? –li va dir Henry tornant a mirar-la–. És que no vull... vull dir, seria un poc vergonyós... –Nymph no deia res: es limitava a mirar-lo amb aire seriós.– No, clar que no ho diràs –i va mirar per la finestra de nou–. Ara ja és aigua passada, de totes formes. No crec que importi a ningú. Blue em va demanar que em casara amb ella –digué amb un sospir.

–De veritat? –va exclamar Nymph, sorpresa.

–Sí –reprengué Henry—. No sé què li va agafar. Va ser després de tot l'embolic amb Beleç, clar, i del segrest, i supose que devia estar trasbalsada i...

–El que li va agafar era que t'estimava –va dir Nymph amb calma.

Allò va deixar Henry sense paraula. El carruatge, un transport de superfície, va passar amb estrèpit pel gran pont de fusta. Va veure tota l'amplada del riu traçant lentament un revolt entre els magatzems del port, en una vora, i les velles residències de Highgrove suspeses sobre el riu, a l'altra.

–No podia. Jo no podia –va dir Henry uns instants després.

–Per què no?

«Per què no?» Hi havia hagut moltes raons, però no tenia clar que Nymph poguera entendre'n una de sola. Era una xica senzilla: s'havia enamorat de Pyrgus i s'hi havia casat. Simplement (o almenys, això era el que ell suposava que havia passat: al cap i a la fi, què en sabia?).

–Perquè ella era massa jove, en primer lloc.

–Al Regne hi ha xiques que es casen als tretze –va dir Nymph—. I al bosc encara es casen més joves: jo em podria haver casat als dotze si haguera volgut. Fa dos anys, Blue ja sobrepassava aquesta edat.

–Sí, crec que en tenia quinze, o potser setze, no n'estic segur. Però això és ací: al meu món ningú no es casa tan jove. No es fa, i prou! –La realitat era que en alguns països sí que es feia; però va arraconar aquell pensament.

–Va ser l'edat l'únic motiu? –va preguntar-li Nymph, sense cap insinuació de voler jutjar-lo.

Per un moment, Henry va creure que s'anava a posar a plorar: seria molt violent i desagradable plorar davant de Nymph;

però aquell moment va passar, Henry no es va contenir més, i va dir amb una honestedat absoluta:

–Em feia por.

Nymph va esperar.

–Em va entrar pànic –proseguí Henry–. Vosaltres heu viscut al Regne tota la vostra vida: ningú de vosaltres pot fer-se a la idea de com és tot açò per a mi. Ací em sent totalment fora de lloc. I jo no sóc l'heroi o el príncep que Blue es mereix. Només sóc un estudiant d'institut. Tinc una mare espantosa i un pare encantador però dèbil, i el que tothom espera de mi és que faça coses normals, com ara exàmens i arribar a ser professor. Si em casara amb Blue, jo seria consort o rei o alguna cosa d'aquestes, i hauria de governar el Regne amb ella, o ajudar-la-hi almenys. I jo no sé fer-ho, això: ni tan sols arribe a saber com funcionen ací les coses. No m'hi podria adaptar mai.

–El senyor Fogarty sí que s'hi va adaptar –va dir Nymph.

«El senyor Fogarty s'està morint», va pensar Henry. El caruatge es va aturar: havia arribat al transbordador que els havia de portar a l'Illa Imperial.

Dotze

L'Illa Imperial tenia l'aspecte de sempre, però el cor de Henry va començar a bategar amb força tan prompte com el transbordador va atracar. Tenia molta por. Por de trobar-se amb Blue, por del que ella diria i del que hauria de dir ell. Tenia por de l'aspecte que faria el senyor Fogarty ara que havia perdut la major part del poc futur que li quedava. Però, curiosament, no tenia por de fracassar a portar el senyor Fogarty de regrés al món real. Sentia, molt endins, que el senyor Fogarty no havia de morir encara: ell sabia com manejar el vell, sempre havia sabut manejar-lo, fins i tot quan es posava molt cabut. Henry el portaria a casa, la febre s'aturaria i podria tornar al Regne quan els bruixots trobaren un remei.

Els guàrdies del moll del transbordador portaven tots màscares de cirurgia, però alguns se les havien llevades i les portaven al coll, així que ningú semblava massa preocupat per la infecció. Henry es va adonar que tractaven Nymph amb gran deferència, i es va preguntar per què; llavors va caure que ara era casada amb l'exemperador. Pyrgus va detenir el càrrec durant molt poc de temps, però continuava sent un Príncep del Regne, i això significava que a hores d'ara Nymph devia ser princesa de la ciutat, a més de princesa del bosc per dret propi. A Henry també el tractaven amb educació, però tenia la clara sensació que ningú es recordava d'ell, cosa que li va agradar, perquè no s'havia sentit mai a gust amb aquells títols de Ferro Eminent i Comandant de la Daga Grisa, principalment perquè pensava que no n'era mereixedor.

–Anem caminant des d’ací? –va preguntar Nymph, tot interrompent els pensaments de Henry–. O prefereixes que cride un carruatge?

–Anem caminant –va contestar Henry–. No hi ha molt de tros.

Allò li donaria temps per a ordenar els seus pensaments, per a preparar el que diria a Blue, o al senyor Fogarty, que seria molt més important.

Però uns moments més tard ja es penedia d’aquella decisió. El camí per on anaren era el mateix per on havia passejat aquella nit amb Blue: els records, encara ben vius a la seua ment, el van desbordar amb tot de detalls. El seu rostre degué traspuar aquest malestar, perquè Nymph li va preguntar:

–Et trobes bé, Henry?

Henry va assentir amb el cap.

–No patisques –va afegir Nymph en to amable–. T’entenc.

Tenia al cap la idea que Blue l’estaria esperant a les escales del Palau Porpra, potser flanquejada per uns guàrdies que l’arrestarien per... per insultar la Reina, o vés a saber per què. Però allò era una bajanada, i ell ho sabia, així que en realitat no el va sorprendre gens no trobar-se ningú a les escales. Nymph el va conduir per una porta lateral, van travessar corredors ja coneguts, i tot d’una ja era al llindar de l’habitació on el senyor Fogarty jeia malalt.

–Us deixe a soles –va murmurar Nymph; però ell a penes la va sentir.

El senyor Fogarty feia un aspecte espantós: vertaderament, semblava mort. Era estès damunt d’un llit, amb els ulls tancats i la pell amb el color grisós que pertoca a un cadàver. No mostrava el més mínim signe de respiració; però uns tubs que

s'endinsaven en el seu cos des d'un prestatge que hi havia dalt del llit donaren a Henry una mica d'esperança: si fóra mort, algú li'ls hauria llevats –excepte que haguera mort feia uns minuts. No hi havia ningú més a l'habitació.

–Senyor Fogarty –va murmurar Henry, quasi presa del pànic.

El senyor Fogarty va obrir els ulls immediatament. Va mirar Henry durant un moment, sense moure el cap.

–Has arribat justet –va dir amb to agre.

Henry va seure a la vora del llit, amb compte de no xafar-li al senyor Fogarty les cames, que amb prou feines es deixaven notar sota la roba del llit: estaven tan raquíques que s'haurien trencat com branquillons sota el pes de Henry. Hi havia unes... bestioletes nadant amunt i avall pels tubs que s'inserien en la columna del senyor Fogarty: eren fastigoses, però Henry no podia apartar-ne la vista. Tenia la impressió d'haver anat a parar a una pel·lícula de terror.

I a més a més, la conversa no anava bé.

–Però per què no vol tornar-se'n amb mi? –va preguntar per tercera o quarta vegada, sabedor que la veu li eixia amb un gemec agut i desesperat, però incapaç de controlar-ho, perquè se sentia amb ganes de gemegar i més que desesperat-. La seua casa de sempre està perfectament –cosa que no era veritat; però tampoc estava pitjor que quan el senyor Fogarty se n'havia anat-, però he parlat amb Pyrgus i podem portar-lo a un altre lloc si vol i estaria molt còmode fins que els bruixots troben una cura...

–Els bruixots no trobaran una cura –va asseverar el senyor Fogarty.

–Sí que en trobaran una, i tant que sí! –exclamà Henry amb convicció; sols que li va eixir amb un to condescendent, similar al que fa servir la gent quan parla a un vellet sord que ja repapieja, i no era bo resultar condescendent amb el senyor Fogarty. Henry es va passar la llengua pels llavis–. Tenen màgia i totes aquestes coses!

–Màgia! –féu el senyor Fogarty amb un ruflet. Henry se sorprengué de veure'l incorporar-se al llit, i tot d'una la flama de sempre era de tornada. Va fitar Henry–. Aquests pallassos no en saben un borrall, de màgia. Has vist mai un cuc?

–Un cuc? –va dir Henry tot pestanyejant.

–Sí, una coqueta allargada, peludeta i amb potes –rondinà Fogarty.

–Ja, ja sé el que és un cuc –digué Henry, una mica ofès–. I això què hi té a veure?

–Durant les dues primeres setmanes de vida, un mes a tot estirar, el cuc aquest es mou pertot menjant plantes –va continuar el senyor Fogarty com si Henry no haguera dit res–. Es fa com unes trenta vegades més gran del que era quan va nàixer: un animalet molt ben format. Té ulls i papil·les gustatives i antenetes per a olorar. I unes mandíbules enormes. Usa les potes de davant per a agafar-se al menjar. I dins té intestins i tota mena d'òrgans profitosos.

–Senyor Fogarty, a on...?

–Calla, Henry. Aleshores un dia, el cuc (que fins ara no ha fet una altra cosa que menjar, no te n'oblides) comença a filar seda. Aquest animalet, que ha passat la vida fugint de pardals i vespes, que ha passat la vida sobrevivint, Henry, fila seda i s'embolcalla a si mateix com si fóra una mòmia fins que ja no pot respirar. Se suïcida.

–Això és...

–No es pot dir d’una altra manera, veritat que no? El cuc es mata. I llavors, dins d’aquest capoll que s’ha teixit, que penja d’alguna fulla o d’una branqueta o d’on siga, el cuc es podreix. Es podreix totalment i es converteix en un líquidet. No en queda res de res, del cuc: ni mandíbules, ni cap dels sis ulls, ni intestins, ni res de res. Henry, no queda res de res del cuc!

Potser era per la malaltia, o potser per l’edat, però el senyor Fogarty estava definitivament perdent la xaveta. Un altre atac de febre li cremaria la resta del futur, i cinc minuts després seria mort. L’única esperança que li quedava –l’única esperança– era tornar a casa al Món Anàleg, i allí estava, impartint una lliçó de ciències naturals.

–Senyor Fog... –va intentar tallar-lo Henry.

–I allí està penjada, la bossa amb el líquidet –va dir el senyor Fogarty, entusiasmat–. Fins que quan te n’adones, el capoll es torna transparent de sobte, esclata i n’ix...

–Una papallona –va dir Henry–. Senyor Fogarty, no tenim temps per a...

–Una papallona! –va exclamar el senyor Fogarty–. Amb ales i cor i sang i sistema nerviós i ovaris o testicles, i fins i tot amb un òrgan especial que li permet mantenir l’equilibri quan vola. El que ix del capoll és absolutament distint del cuc. I ningú en tot el planeta té ni la més mínima idea de com s’ho ha fet el cuc! –i es va inclinar cap endavant fins que va tenir la cara a escassos centímetres de la de Henry–. Això sí que és màgia!

Henry va obrir la boca, i la va tancar immediatament. El senyor Fogarty s’enfonsà de nou al llit.

–Has de trobar la màgia –va dir amb calma–. Tu ets el cuc, Henry. Ets l’únic que pot fer-ho.

–Però com se n’ha assabentat? –va preguntar amb ràbia Hairstreak *el Negre*.

–Per mi no –féu Brimstone tornant-li la mirada.

–Aleshores, qui li ho ha dit? –insistí Hairstreak.

–I com voleu que ho sàpia? –li va respondre Brimstone enfadat.

Brimstone se sentia nerviós amb Hairstreak davant... però tampoc tant. Sa Excel·lència passava una mala ratxa des de la Guerra Civil: els temps de les grans finques al camp eren cosa passada, i ara es reunien en miserables pensions a la ciutat. Hairstreak necessitava la Fraternitat molt més del que la Fraternitat el necessitava a ell. I la Fraternitat necessitava Brimstone: ell era l’únic que podia fer reviure les seues fortunes perdudes.

–Ets el seu Protector –es va limitar a respondre Hairstreak, que no estava disposat a donar-se per vençut.

–Això és una mera formalitat –li va etzibar Brimstone, i per reblar el clau, hi va afegir:– que vaig assumir a petició vostra.

Aquelles paraules van tenir l’efecte desitjat: Hairstreak va recular una mica –se li va notar als ulls. Brimstone va donar una ullada a la sala, un gest amb segones intencions, pensat per mantenir Hairstreak a ratlla. Aquells allotjaments ni tan sols eren a la part elegant de la ciutat. Temps enrere havien estat la residència d’un artesà, i van ser remodelats amb el canvi de segle per un mercader que volia tenir on amagar les seues amants. A

hores d'ara tenien un aspecte llòbrec. Com el mateix Hairstreak, la veritat: el seu vestit de vellut havia conegut dies millors, i les seues botes estaven velles i gastades.

Fóra com fóra, tampoc calia subestimar aquell home. Podia haver caigut en desgràcia, però continuava sent un lord, amb els lligams propis d'un lord. I encara era el cap de la Fraternitat, una situació que Brimstone no tenia més remei que acceptar. Per rebaixar una mica la tensió, Brimstone va dir:

–Tampoc tinc tan clar que de veritat haja descobert alguna cosa.

–Va preguntar quan parlaria amb Déu –li va recordar Hairstreak–. Jo diria que això significa que de veritat ha descobert alguna cosa!

–Hi ha hagut rumors –va dir Brimstone–. Sabeu que hi ha hagut rumors. I això és justament el que va fer que Chalkhill agafara interès. La gent parla, hi ha xafarderies, res d'important, res de concret –i va traspasar Hairstreak amb la mirada–. L'únic que està fent és repetir com un lloro alguna cosa que deu haver sentit en una taverna. Per posar-nos a prova. Si no haguera sentit aquests rumors, no s'hauria fet mai de la Fraternitat.

Hairstreak s'alçà de sobte i obrí tot d'una un armari amagat a l'empostissat de la paret.

–Vols beure res? Hi ha ginebra, simbala o café anàleg. –Brimstone va negar amb el cap; Hairstreak es va servir una copa i va tornar a la seua cadira.– Has aconseguit els diners?

Brimstone va tornar a negar amb el cap. El nas se li va arrufar tot sol.

–Per què no? –demanà Hairstreak.

–No tinc ni la més mínima intenció de furgar en els bombatxos de Chalkhill –digué impassible Brimstone, i quan va

advertir el rostre d'incomprensió de Hairstreak, va afegir:— Es guarda els diners als bombatxos. O almenys això és el que m'ha dit.

—Que se'ls guarda on?

—Vinga, va —féu Brimstone ja amb una mica d'impaciència—. Coneixeu Jasper tan bé com jo: va treballar per a vós molt de temps. És un pervertit.

—Sí, però és un pervertit ric —va murmurar agre Hairstreak—. I pagarà?

—Sí, per descomptat. He arranjat una lletra de canvi.

La lletra de canvi aniria a nom de Brimstone; però no va sentir cap necessitat de mencionar aquest fet. Al final, seria ell qui es gastaria els diners.

—Quan?

—Quan la vaig arranjar?

—Quan es pagarà.

—En setanta-dues hores —digué Brimstone—. És el millor que es pot fer amb una suma tan considerable.

—Tres dies... —va mussitar cavil·lós Hairstreak.

—Algun problema? —preguntà Brimstone tot arrufant el front.

—Pensava en aquests rumors que Chalkhill ha sentit. Sobre això de parlar amb Déu. No estarà satisfet fins que esbrine què hi ha darrere d'aquests rumors.

—No, no ho estarà —va assentir Brimstone.

Si alguna cosa era Chalkhill, era curiós. I a més a més, es disposava a cedir una enormitat de diners: ningú amb dos dits de front faria això simplement per unir-se a una lògia desfasada de fe-tillers que ja no eren capaços ni d'evocar un dimoni. Era un secret cantat que Chalkhill s'adonava que en portaven alguna de cap. Abans de ser membre de la Fraternitat, podia viure

sense saber-ne els detalls; però una vegada haguera lliurat els diners, voldria tota la veritat.

–Et refies d'ell? –va preguntar Hairstreak.

Aquella sí que era una bona pregunta, i Brimstone ni se l'havia plantejada. S'havia centrat a atraure Chalkhill, sense pensar en el que vindria després.

–Us en refieu vós?

–No massa –digué Hairstreak–. Era un bon espia, però posa els seus interessos per davant. Quan el vaig contractar, em tenia tanta por que no s'atrevia a passar-se de la ratlla, i a més, aleshores jo disposava de prou homes per a mantenir-lo ben vigilat. No tinc clar que això siga així ara.

–Doncs a mi m'ha paregut que estava ben espantat quan us ha vist a la Lògia –digué Brimstone arronsant les espatles.

Hairstreak va fer un somriure introspectiu i malèvol.

–No tant com abans. No tant com hauria d'estar. No fins al moll de l'os –i els seus ulls es giraren per fitar Brimstone, alhora que el somriure es feia més glacial–. En aquests dies que corren, molta gent comet aquest error. Creuen que perquè vaig apostar pel bàndol equivocat durant la Guerra Civil, ja no sóc una força a tenir en compte.

–De veritat? –preguntà Brimstone.

Hairstreak es begué d'un glop la seua beguda i deixà el got.

–Quan els diners arriben, vull que el mates.

Brimstone es va quedar mirant-lo. La relació entre Jasper i ell es remuntava a molt de temps enrere: s'havien conegut quan no eren més que xiquets, havien passat junts moltes aventures. Muntaren un negoci: la fàbrica de la Cola Miraculosa de Chalkhill i Brimstone, que havia estat la base de la fortuna de Brimstone al seu moment, una empresa que no hauria pogut establir-se sense l'ajuda de Chalkhill. Malgrat la seua irritant

manera de ser, Chalkhill havia estat per a ell una ajuda lleial durant més anys dels que era capaç de recordar. I havia de matar Chalkhill?

–Sí, d'acord –va dir Brimstone.

Catorze

–Què ha volgut dir amb això? –va preguntar Nymph, que havia aparegut al corredor just en el moment que Henry eixia de l'habitació del malalt. Ara seien junts en una antecambra, prenent una beguda que feia gust de suc de tamarinde.

–No ho sé –va admetre Henry–. Sincerament, jo crec que està un poc... –anava a dir «amb Alzheimer», però va pensar que Nymph no coneixeria el terme, així que en lloc de dir això va fer girar el dit sobre la seua templa. Però fins i tot mentre feia aquell gest no n'estava tan segur. La xarrada del senyor Fogarty sobre els cucs havia sonat ben bajana, però el que havia dit després sonava sensat.

–Però al final tornarà amb tu? –va inquirir Nymph–. Tornarà al Món Anàleg?

–Ah, sí –respongué Henry, adonant-se ell mateix del seu to de sorpresa.

Tan prompte com ho havia tornat a suggerir, el senyor Fogarty havia acceptat com un corderet. Nymph ja tenia els preparatius en marxa, i ara ella i Henry repassaven la conversació amb detall mentre esperaven els esdeveniments. El problema era que la conversació no semblava tenir massa sentit, i el que no tenia gens de sentit era que el senyor Fogarty s'haguera entestat a veure primer Henry. Si tenia decidit tornar a casa i esperar allí una curació per a la seua malaltia, no li calia esperar Henry perquè el portara per la maneta: hauria estat més fàcil –i molt més segur per a la seua salut– usar un portal tan prompte

com va caure malalt. I així, si encara necessitava veure Henry pel motiu que fóra, n'hi hauria hagut prou de fer una trucada telefònica.

–I què més ha dit? –va preguntar Nymph–. A banda de tot això de la papallona i de trobar la màgia?

–Poca cosa –va contestar Henry–. Ha dit que jo era l'únic que podia fer-ho, i jo li he dit que havia de tornar al Món Anàleg abans de tenir un altre atac de febre, perquè un altre atac el podia matar, i ell ha dit «sí, d'acord». Així que he pensat que seria millor organitzar-ho tot immediatament abans que canvie de parer –i va somriure a Nymph, complagut.

–Sabíem que ho aconseguiries, Henry –féu Nymph tot tornant-li el somriure–. Pyrgus va dir que ho aconseguiries, i jo també sabia que ho faries. A partir d'ara tot anirà bé.

–Sí –va corroborar Henry–. Tot anirà bé.

Quinze

Henry ho mirava tot amb atenció. Era la primera vegada que veia el Portal del Palau, i estava francament impressionat. En primer lloc, la instal·lació es trobava en un temple: Henry contemplava un enèrgic foc blau que flamejava entre dues columnes iguals davant d'un altar. I després, els tècnics que l'atenien vestien com sacerdots. Henry recordava vagament que Pyrgus li havia dit en alguna ocasió que tota la idea de mouré's entre mons havia estat en un altre temps al Regne una experiència religiosa. I encara ho era, segons semblava.

–Jo normalment utilitze un transportadoret portàtil –digué Henry a Peacock, l'Enginyer en Cap del Portal, que els escortava cap al temple. L'aparell, ironies de la vida, havia estat un invent del senyor Fogarty.

Peacock féu un ruflet desdenyós.

–És l'instrument de moda actualment –digué en un to que no deixava dubtes sobre el que pensava d'aquells aparells absurds–. Jo no hi he confiat mai –i la seua expressió va canviar en seguir la mirada de Henry cap a la flama blava, i afegí amb orgull:– Açò fa segles que funciona –afirmà mentre posava una mà amorosa sobre la caixa d'obsidiana dels controls.

–Què hem de fer? –va preguntar Henry–. Caminar dins del foc i prou?

Tenia bastant clar que era això el que calia fer; però ara que havia d'enfrontar-s'hi, la idea no li abellia massa.

–D’un en un –digué Peacock–. Vosté primer, ja que coneix el Món Anàleg. Després el guardià Fogarty, quan vinga. I després la princesa Nymph. Així, vosté podrà assegurar-se que el Guardià està perfectament mentre travessa, senyor, i la Princesa tancarà la marxa. Supose que el príncep Pyrgus serà a l’espera. Tot es fa en un segon o poc més.

«I d’ací a uns minuts estarà tot fet», va pensar Henry amb una barreja dolorosa de sentiments. Li havia fet pànic la idea de retrobar-se amb Blue en aquest viatge, i ara se’n tornava a casa sense ni tan sols veure-la un segon. El sentiment d’alliberament se li mesclava amb la recança, fins i tot amb un rampell de ressentiment. No volia trobar-se-la, però tampoc que ella l’ignorara: que t’ignoraren era el pitjor que et podia passar.

–Què passa amb el senyor Fogarty, que no ve? –va dir Henry sense parlar a ningú en particular.

–No deu poder venir pel seu peu –va suggerir Nymph–: està molt delicat.

–Hauria d’haver tornat a casa abans –va dir Henry sense condoldre-se’n, ja que estava sentint llàstima per ell mateix per allò de Blue. Per distraure’s, es va girar vers l’Enginyer en Cap:– Podria explicar-me com funciona el portal? –va dir.

A Peacock se li dibuixà un gran somriure a la cara.

–Bé, senyor, jo... –i s’aturà de sobte.

Al temple l’ambient va canviar tot d’una i es féu el silenci. Peacock dirigia la mirada a alguna cosa darrere de Henry. Henry es va girar.

Blue era al llindar de la porta. Al costat seu hi havia un jove alt, prim i molt atractiu.

Henry no podia apartar d'ella la mirada. Estava... estava... Va agafar aire. Blue havia crescut una miqueta, si no era que li ho semblava a la seua imaginació, i potser havia perdut algun quilo. I s'havia deixat els cabells llargs: ja no portava aquell pentinat curt, com de xic, que ell li recordava; els cabells li queien en cascada pels muscles. Estava preciosa, absolutament preciosa!

Es va preguntar qui era l'home que l'acompanyava.

També caminava d'una altra manera. Sense afectació, però segura d'ella mateixa, molt dreta, amb una aparença... reial! Mentre avançava dins de la sala, els sacerdots li anaven fent grans reverències, tot formant una ona. Henry la mirava, bocabadat, mentre ella se li aproximava, tot demanant-se si també ell li hauria de fer una reverència, però sense ganes de deixar de mirar-la. No havia vist res de tan bonic en sa vida.

Ella l'havia vist, però no somreia.

–Hola, Blue –va dir Henry, amb el cor bategant amb força.

–Henry, ho sent molt! –va exclamar ella, i es va llançar a abraçar-lo.

Setze

Blue feia olor d'almes i de gesmil, i per un moment Henry es va oblidar de tot i només pensava en l'aroma de la seua pell i en l'aroma dels seus cabells. El cor li batejava amb tanta força que estava segur que ella el devia sentir. Volia abraçar-la i besar-la a la boca. Volia...

Però Blue plorava! Va sentir les seues llàgrimes sobre la galta, i de sobte la realitat va irrompre allí de nou, i Henry va relaxar els braços i es va apartar de Blue. Va alçar el cap i va mirar als ulls el jove atractiu, que li va tornar una mirada inexpressiva.

El cap de Henry tornà a funcionar. «Ho sent molt»? Què era el que sentia molt? Què havia de sentir molt Blue? Era ell qui...

Sense deixar de mirar-lo als ulls, Henry va saber immediatament que, sens dubte, aquell jove era el nou amor de Blue. «Henry, ho sent molt!» Sent molt haver-me pres seriosament el que em digueres. Sent molt no haver-te esperat. Sent molt haver trobat una altra persona. Sent molt que ell i jo... estem promesos?

–Blue... –va barbotejar Henry, i s'aturà. Què podia dir? «No m'hauries d'haver fet cas quan et vaig dir que no?»

–Sé que has vingut tan prompte com t'ha estat possible –va dir Blue.

Llavors el jove, sense deixar de mirar Henry, va dir, sense que vinguera a tall:

–No saps qui sóc, veritat?

–No –respongué Henry quasi sense veu.

El jove va somriure un instant, sense massa afabilitat.

–Comma –va dir secament.

–Comma –repetí Henry.

Comma? El germà pillet i un poc particular de Blue? Aquell grassonet? No podia ser Comma, era impossible canviar tant, ni encara que fóra en dos anys. Però ara que n’havien esmentat el nom, Henry s’adonà que el jove tenia els ulls de Comma i la forma del mentó de Comma. Era increïble.

Comma va assentir. Tenia el gest seriós, una veu ben modulada i un aire de sofisticació que Henry no podia igualar.

–Sent que ens hàgem de retrobar en unes circumstàncies tan doloroses –va dir.

Però Henry continuava sense poder apartar la vista de Blue. Per què l’havia deixada marxar? Què tenia la seua vida d’ara que poguera ni de lluny acostar-se a...? La va contemplar adorant-la, més o menys conscient que en aquell moment devia semblar un gosset, i va sentir que del no-res li eixia un entusiasme creixent. Potser encara no era massa tard!

–I ara què faràs? –li va preguntar Blue.

Henry la va fitar, sense saber realment de què parlava, sense importar-li tampoc. Es va permetre somriure una mica.

–Com dius? –va preguntar ell.

Llavors tot va ocórrer a una espantosa càmera lenta. A Blue se li eixugaren les llàgrimes, i una expressió horroritzada va traçar-se al seu rostre.

–No t’ho ha dit ningú –digué amb els ulls esbatanats, i va mirar al seu voltant, alhora que la còlera li augmentava. Però els rostres que li tornaven la mirada estaven tan sorpresos com Henry–. No t’ho ha dit ningú –va repetir, però ara no amb còlera, sinó amb una calma atònita.

Va mirar Henry directament als ulls, amb un gest similar al d’una màscara de fusta.

–Henry, el senyor Fogarty ha mort –va dir.

—Sospite que volen matar-lo quan els diners estiguen pagats
—va dir Madame Cardui amb calma.

Eren en una cambra de seguretat ordinària, una sala on regnava una deliberada confusió de cortines i espills de cos sencer que reflectien desenes de vegades la seua figura encaputxada i coberta amb una capa. Chalkhill va sentir un calfred. Intuïa que potser la dona tenia raó, però això no significava que tinguera ganes de reconèixer-ho.

—Estic segur que el meu vell company em protegirà —va asseverar sense massa convicció.

«I si no em protegeix ell, ja em protegiràs tu, maleïda bruixa», va pensar, «que tu m'has clavat en açò».

—Silas Brimstone? —féu Madame Cardui amb un esbufec—. Brimstone vendria sa mare per quatre xavos. No: lamentablement, crec que l'única esperança que té vosté és desemmascarar la Fraternitat abans que facen algun moviment contra vosté.

El problema de les cambres de seguretat era que no sabies mai on mirar; clar que aquest era, justament, el quid de la qüestió. Els reflexos multiplicaven la persona amb qui parlaves, i les cortines deformaven la veu de tal manera que era impossible saber d'on venia el so: així els assassins no podien saber a qui havien d'atacar, però era molt difícil sostenir una conversació raonable. Chalkhill va triar a l'atzar un reflex de Madame Cardui i va començar a lamentar-se:

—Però així sols tinc de temps fins al final de setmana!

–No li pot demanar al banc que retarde la transferència?

–Ja ho he fet –li digué Chalkhill–. La liquidació es fa habitualment en setanta-dues hores; ho han pososat a sis dies: una setmana laborable. Però no ho ajornaran més: diuen que un retard més gran deixaria per terra la seua reputació.

–Quina llàstima –va dir Madame Cardui.

La gran caputxa que duia Madame Cardui no permetia a Chalkhill veure-li la cara; però li va fer la impressió que somreia, i de sobte es va esgarrifar. Quan la dona havia parlat amb ell per primera volta, havia estat d'allò més convincent i, francament, la seua proposició li havia paregut molt atractiva. Però en aquell moment no es va parlar de matar, i menys encara de matar-lo a ell. Va començar a olorar que aquella bruixota amagava segones intencions. A pesar de tot, se sentia impulsat a córrer riscos.

–I vosté no pot fer-hi res?

–Ai rei, faria alguna cosa si poguera, ja ho sap. Però no puc:estic lligada de peus i mans. Ara se suposa que som amics d'aquests espantosos Elfs de la Nit.

Chalkhill era un d'aquells espantosos Elfs de la Nit, però ho va deixar córrer. Per a bé o per a mal, Madame Cardui era ara l'amo que li pagava. Per molt astuta que fóra, no seria més perillosa que Hairstreak, i ell havia sobreviscut anys com a espia d'aquest últim. A més, sabia que, diguera el que diguera aquella dona, no era fàcil que permetera que el mataren mentre continuara sent una ajuda valuosa per a ella, i ara com ara, era l'única ajuda que tenia: ningú més no havia aconseguit infiltrar-se en la Fraternitat.

Va concloure que allò de traure el tema de l'assassinat era sols un mitjà de pressionar-lo, de fer que s'afanyara, com si ell no estiguera ja prou motivat. Massa bé sabia que Hairstreak havia jugat a aquell mateix joc en no poques ocasions. Per

canviar de tema –i potser per intentar apoderar-se del control de la conversació–, va preguntar:

–Hi ha alguna informació secreta nova?

Un centenar de caps encaputxats respongueren negativament.

–Sols la confirmació del que ja sabem: la Fraternitat prepara alguna cosa –i va vacil·lar un moment abans de preguntar:– Vosté ha descobert res més, senyor Chalkhill?

Durant un instant Chalkhill es va plantejar guardar-se la informació per a ell mateix; però finalment va decidir compartir-la amb ella. Només acabaven de començar el joc, i necessitava congraciar-se amb Madame Cardui, tranquil·litzar-la demostrant-li la seua lleialtat. I a més: el que havia esbrinat era ben poca cosa i ni tan sols tenia clar que fóra d'alguna importància.

–Hairstreak va semblar desconcertat quan li vaig demanar parlar amb Déu –va dir.

–Ah –va fer Madame Cardui, com si ell li haguera dit res d'interessant–. Com va respondre-hi?

–Com si fóra una broma. Va dir «jo sóc l'únic Déu que trobaràs per ací» o alguna cosa per l'estil. Però estic segur que el vaig posar nerviós.

–I quina anàlisi en fa vosté?

Chalkhill va badar la boca i la va tancar. En els vells temps, Hairstreak no li havia demanat mai la seua anàlisi ni res per l'estil: sens dubte, Madame Cardui era una cap d'espies molt distinta. Els seus ulls parpellejaren anant d'un reflex a un altre. La veritat és que no tenia cap anàlisi: fins ara només s'havia mogut per cobdícia i per pur instint, i pel que havia sentit dir en alguna taverna. No creia que allò impressionara molt la Dama Pintada.

–Bé, òbviament, es tracta d'algun nom en clau...

—Segur que sí —el va interrompre Madame Cardui—. Però què significa aquesta clau? Una persona? Algun aliat important? Un altre país, potser? O és simplement el nom que donen a allò que estiguen tramant ara, el nom del seu projecte actual?

«I com vols que ho sàpia, tros de burra?», va pensar Chalkhill.

—No crec que siga important. Jo... —va dir en veu alta.

—Sí que ho és, senyor Chalkhill, i tant que sí —el va tornar a interrompre Madame Cardui—. Per l'experiència que tinc, sé que sovint la gent és tan ximple que tria uns noms en clau que donen justament una clara indicació sobre el que volen amagar. Per exemple, si «Déu» es refereix a una persona, podríem deduir que és algú que ocupa algun càrrec d'autoritat, algú amb poder; mentre que si «Déu» és el nom en clau d'un projecte, ens podem permetre assumir que es tracta d'un projecte grandiosos, de gran abast i plena dedicació —i la seua veu va prendre un to dur:— Com ara un complot per a enderrocar la sobirana legítima del Regne.

Chalkhill s'emportà un sobresalt com si l'acabaren de punxar. Allò era justament el que havia estat pensant ell, i per això estava tan interessat a saber quina duia Brimstone entre mans. Jugant a dues cartes, tenia l'esperança de garantir-se un alt càrrec en el nou ordre si el complot de la Fraternitat triomfava... o de congraciar-se amb el vell si fracassava. El problema era que no sabia què maquinava Brimstone. Ni tan sols sabia on vivia Brimstone; però això esperava solucionar-ho prompte.

—Ah, no, estic segur que no és res d'això, Madame Cardui —va dir amb un to adulator; perquè tant si era res d'això com si no, valia més que ho esbrinara primer ell. Cardui era molt desconfiada i mirava pel seu propi bé, i no volia que ella, pel seu compte, ficara el nas en el tema.

–I per què no? –va preguntar Cardui amb brusquedat–. Lord Hairstreak ja va intentar coses així en el passat. No coneix vosté l'expressió anàloga que parla de la mona i del vestit de seda?

Les expressions anàlogues no eren el fort de Chalkhill, però va agafar el que volia dir sense massa dificultats.

–Oh, sí, Dama Pintada, però allò va ser quan Lord Hairstreak actuava per compte propi, quan feia política, podríem dir. Ara es tracta de la Fraternitat, que és, supose que podria dir-se així, una organització religiosa, de la qual Hairstreak només és el cap temporal. Els temps han canviat, com ha comentat vosté fa un moment, i el que es perd per un costat es guanya per l'altre –i es va adonar, fins i tot mentre ho anava dient, que el que deia no tenia trellat; però esperava que allò enredara prou les coses per a desviar del tema l'atenció d'aquella vella paranoica.

Però no va funcionar.

–Vosté diria que la Fraternitat és una organització religiosa? –va demanar Madame Cardui amb total incredulitat.

–No ho és? –va preguntar Chalkhill amb innocència.

–No del tot –li digué Madame Cardui–. A mi més aviat em pareix... –i s'aturà quan alguna cosa taronja va centellejar als espills.

Chalkhill reculà com endut per un fàstic instintiu. Tots els espills mostraven un nan ajupit al costat de l'orella de la Dama Pintada. Chalkhill el reconegué immediatament: era aquell repugnant Kitterick, amb les dents tòxiques. Es va esgarriar.

Madame Cardui s'alçà de sobte.

–Em requereixen en un altre lloc –va anunciar sense preàmbuls–. Informe'm directament quan tinga més informació, senyor Chalkhill –i se'n va anar.

Amb un lleuger soroll de maquinària oculta, els espills canviaren de posició, i deixaren Chalkhill contemplant els seus propis reflexos amb un posat inexpressiu.

Brimstone encara es posava la capa de demonòleg quan l'oratge ho permetia. La insígnia amb les banyes mantenia la gent a certa distància –o potser era la seua olor corporal–, fins i tot ara que els dimonis estaven amansits. Allò suggeria, meditava ell de vegades filosòficament, que quan la gent estava condicionada per a reaccionar d'una determinada manera, la majoria era massa indolent per a canviar quan ja no hi havia motiu per a actuar així.

Ara portava la capa. Li permetia moure's per un dels barris més conflictius del port sense que ningú el molestara: era un dels seus estratagemes favorits quan volia evitar que el seguien. Els rufians el deixaven en pau; però a més, els qui intentaren seguir-lo es jugaven els diners, alguna extremitat i potser la vida. I no era que en aquell moment hi haguera molts rufians per allí: devien estar tan acoquinats per la plaga com tot el món. De qualsevol manera, no pensava que l'estiguera seguint ningú.

De fet, n'estava segur. Va acostar-se a la vora del riu i va fer un senyal per parar un taxi aquàtic que hi passava. El pilot s'hi va arrimar amb cautela.

–A on, mestre?

–A Montplaer –li va dir Brimstone en veu ben alta.

Aquell no era ni de bon tros el lloc on volia anar, però ja canviaria la destinació una volta a bord: així, si algú l'escoltava d'amagat, al capdavall aniria en la direcció equivocada. Tota

precaució era poca, fins i tot si els carrers eren mig buits. Va fer un pas per pujar al vaixell.

–Porta la *pape*? –va preguntar el pilot.

–La *pape*? –es va quedar mirant-lo Brimstone.

–La paperassa, mestre. Firmada per un curandero. Per a saber que no té la malaltia.

Brimstone no podia creure-ho. El va seguir mirant, ara amb un aire més irat, i va preguntar:

–De què em parles, cretí?

–No pot pujar a un vehicle públic sense la *pape* –explicà el taxista sense perdre la calma–. És un reglament nou, proposat per l'alcalde i aprovat per la Reina, que Déu la guardi molts anys.

–I des de quan? –preguntà alarmat Brimstone. A penes es girava, la bandarra aquella de la Reina promulgava alguna llei que et llevava les llibertats. Prohibida la caça d'ós amb gossos, prohibida la brega de galls, prohibits els duels. Ja ni es permetia enverinar gent en venjances. Ara prohibia la llibertat de moviment.

–Des de fa una hora –li digué el pilot.

–Des de fa un hora? –repetí Brimstone–. Sense un avís públic?

–Ah –féu el pilot negant amb el cap–, hi ha hagut un avís públic, mestre. Han penjat un cartell a la porta de la catedral.

–I com volen –va dir Brimstone amb sarcasme– que un Elf de la Nit se les apanye per a aconseguir el certificat d'un curandero si els Elfs de la Nit no tenen permés entrar a la catedral dels Llumers?

–Quina barbaritat, eh? –va solidaritzar-se el taxista–. Siga com siga, la llei és la llei, com se sol dir, i jo no puc trencar-la. Jo em limite a seguir ordres. Sóc un simple treballador: no em paguen perquè pense.

–I si pague doble? –va suggerir Brimstone.

–Puge, mestre.

Brimstone va pujar a bord. Era agradable comprovar que algunes coses no canviaven.

S'acomodà a la part de darrere del taxi i va córrer l'esparracada lona protectora, no perquè fera sol, sinó per protegir-se d'ulls tafaners. El taxista va encendre un con màgic que va espetegar un instant abans de començar a brillar.

–A Montplaer, no, mestre? A la part elegant, imagine.

–A Whitewell –li digué Brimstone sense més explicacions–. Passant el Portal del Coix.

–Juraria que havia dit Montplaer –va murmurar el taxista–. Dec estar fent-me vell.

El vaixell va agafar velocitat i Brimstone va tancar els ulls. L'última llei de la reina Blue era tan molesta com contraproduent. Fins el més imbècil podia veure que seria tremendament impopular, sobretot entre la gent que no tenia l'accés a fons per a suborns que tenia Brimstone. La Reina no havia de retre compte de res a ningú, però l'alcalde es presentava a la reelecció l'any següent: el fet que haguera proposat aquella llei demostrava fins a quin punt era dolenta la situació creada per la pesta temporal.

Si no anava amb compte, la febre estaria fora de control abans que en poguera traure profit adequadament.

Brimstone va obrir els ulls i va avançar el seu cos.

–Hi ha uns penics de propina si no fa cas dels límits de velocitat –digué al taxista.

Henry va deixar anar un sospir d'alleujament: havia estat un error. Un error ben estúpid causat per alguna infermera ben estúpida. Va travessar la sala amb la mirada, fins al llit on el senyor Fogarty jeia adormit amb el mateix aspecte que tenia quan l'havia deixat. Li havien tret aquell espantós tub de l'esquena, cosa que probablement significava que ja no el necessitava: això eren també bones notícies.

–Dorm, això és tot –va dir Henry a Blue.

–Henry... –féu Blue.

–Sí, de debò –prosseguí–. Ell sempre dorm així, de cara amunt. Vull dir, dormia així quan me n'he anat. El que passa és que no se li nota la respiració. Qualsevol podria caure en el mateix error: té un respirar molt feble quan dorm.

–Henry... –va repetir Blue.

–De debò –tornà a dir Henry tot somrient un poquet–. Mira, ara ho veuràs –i va creuar la sala amb decisió–. Senyor Fogarty –va dir animadament–. Desperte, senyor Fogarty.

Al pobre vell no li havia de fer gràcia que li tallaren aquell son reparador, però era necessari despertar-lo per a posar fi a aquell destrellat de dir que era mort: tenia tot el món atrafegat anant amunt i avall.

El senyor Fogarty no es va moure.

–Henry... –va dir Blue.

Henry va estirar el braç i va sacsejar el muscle del senyor Fogarty: el cap de l'ancià va desplomar-se cap a un costat i els

seus ulls romangueren tancats. Blue es posà al costat de Henry i l'agafà pel braç.

–És mort, Henry –digué Blue mantenint la calma.

Henry, amb ulls desconsolats, es va girar a mirar-la.

–No pot estar mort. Fa només uns minuts que he parlat amb ell –i es girà de nou cap al senyor Fogarty per agafar-li el canell i buscar-hi el pols. No n'hi havia.

–Crec que l'hauríem de deixar estar, Henry –va opinar Blue–. Els sacerdots en tindran cura a partir d'ara.

–Sacerdots? –féu Henry tot fitant Blue.

–Han de dir un sortilegi per obrir-li la boca.

–Per a què?

–Per alliberar la seua ànima –i va estirar una mica Henry del braç–. Vinga, Henry. Deixem que facen el seu treball.

No els havia vist entrar, però la sala era plena de bruixots vestits amb túniques cerimonials. Alguns tenien criats nans que portaven rosaris, encensers i altres objectes religiosos.

–Ell no és del vostre món –va dir Henry.

No podia pensar amb claredat, però sentia que no estava bé que al senyor Fogarty li obriren la boca amb un sortilegi. No l'haurien de posar en un taüt, llest per a ser soterrat en una tomba? Se li va acudir que no sabia de quina religió era el senyor Fogarty, ni tan sols si era d'alguna religió. Però als morts se'ls havia de portar a l'església més propera, on un vicari oficiaria una cerimònia on es deien coses bones d'ells i...

«Era un atracador de bancs, però tothom se l'estimava», va dir un vicari imaginari dins del cap de Henry.

...tot el món els presentava els seus respectes, i després els portaven al cementeri i...

Henry s'adonà que les llàgrimes li regalaven per la cara, tot

i que no se sentia trist. No se sentia de cap manera en especial: si de cas, una mica anestesiàt.

—Volia els nostres ritus funeraris —va afirmar Blue—. En vam parlar fa uns dies.

«Això va ser abans que arribara joc», va pensar Henry, sense que tinguera res a veure-hi. «Això va ser abans que jo ho sabera.»

L'habitació li rodava entre un vel de llàgrimes, i va deixar que Blue el duguera fora, al corredor, i després escales avall.

Allò era com la seua primera visita al Regne, quan va acabar a les cuines del Palau, rebent les atencions excessives d'unes dones madures i corpulentes. Ara Blue el portava allí de nou i el feia seure en una taula ben fregada i neta, entre tot aquell renou i les olors dels menjars. Una figura amb davantal i cara de bon any els va portar unes tasses fumejants que resultaren ser de te: tot un signe d'amabilitat, perquè el te era car al Regne; però sabien d'on venia ell i volien que se sentira com a casa.

Henry es va quedar contemplant aquell líquid ambre –al Regne no hi afegien llet–, i va veure com hi queia una llàgrima i s'estenien per la superfície unes ones petites. No podia deixar de plorar, encara que resultara vergonyós i indigne d'un home.

Blue seia al banc, al costat seu, tan a prop que la seua cuixa tocava la d'ell. Va envoltar la seua tassa amb les mans, com si volguera escalfar-se-les. Tenia els dits llargs i fins. A Henry li encantaven aquells dits. Semblava més femenina del que recordava, potser gràcies al vestit. Li encantava aquell vestit.

–Què faràs ara? –li demanà Blue en veu baixa.

Henry es va quedar mirant cap a algun punt perdut darrere d'ella. Hauria d'escriure a la filla del senyor Fogarty i dir-li que son pare era mort; sols que la filla del senyor Fogarty ja pensava que son pare era mort, perquè Henry li havia mentit i li ho havia dit, seguint les instruccions que el mateix senyor Fogarty li havia donat. Així que ara ja no podia escriure-li. Però hauria de regressar i dir-ho a Hodge. Hodge voldria saber-ho.

A Henry va començar a tremolar-li tot el cos, com si no poguera controlar-se, i Blue li va passar el braç pels muscles.

–Xxt –li va dir ella a cau d’orella–. Tranquil, Henry, tranquil.

Però no estava tranquil, ni de bon tros. Les coses havien canviat. Les coses s’havien... aturat.

–Crec que serà millor que torne a casa –va dir Henry.

–Et quedaràs al funeral?

Va girar un poc el cap i va mirar-la a la cara.

–Sí, sí –va afirmar un instant després–, seria bo que em quedara al funeral, no?

–A ell li hauria agradat.

Tots dos es van quedar mirant les seues tasses, sense beure’n.

–Serà un funeral com cal –va continuar Blue–, un funeral d’estat, amb tots els honors. Era el nostre Guardià.

Tant se valia que ho fóra: al senyor Fogarty no li havien fet gràcia mai les cerimònies; clar que ara que era mort no li havia d’importar el que feren.

–Molt bé –va dir Henry per complaure Blue–. Això està molt bé.

–Faré que et preparen la teua habitació de sempre –va comentar Blue.

Pyrgus encara no ho sabia: havia de tornar i dir-li-ho.

–Hauré de tornar a casa per dir-ho a Pyrgus –va dir Henry.

–No, no patisques –respongué Blue–. Ja hi hem enviat algú.

Era natural que ja hi hagueren enviat algú perquè ho comunicara a Pyrgus: fou ell qui va nomenar Guardià el senyor Fogarty.

–És Nymph qui hi heu enviat?

–Sí, Nymph –assentí Blue.

Ben fet: Nymph era ara l'esposa de Pyrgus. Es va preguntar si Pyrgus tornaria per al funeral i s'arriscaria a un nou atac de febre.

–Quan serà?

–El funeral? En tres dies.

«Igual que els funerals a casa», va pensar Henry.

–Henry... –va començar a dir Blue–. Després del funeral... te'n tornaràs a casa directament?

Les coses havien canviat, però tot continuava igual. No volia tornar a casa: a casa era infeliç, ho havia estat durant els últims dos anys. No volia viure més temps amb sa mare, no volia anar a la universitat i després passar tota la vida ensenyant en qualsevol institut miserable. Però el cas era que havia de tornar-hi. No hi havia cap altra opció.

–Sí –va assentir tot mirant Blue–, crec que serà el millor. Me'n tornaré a casa directament.

–Lamente dir que això no serà possible, rei –va dir una veu familiar darrere seu.